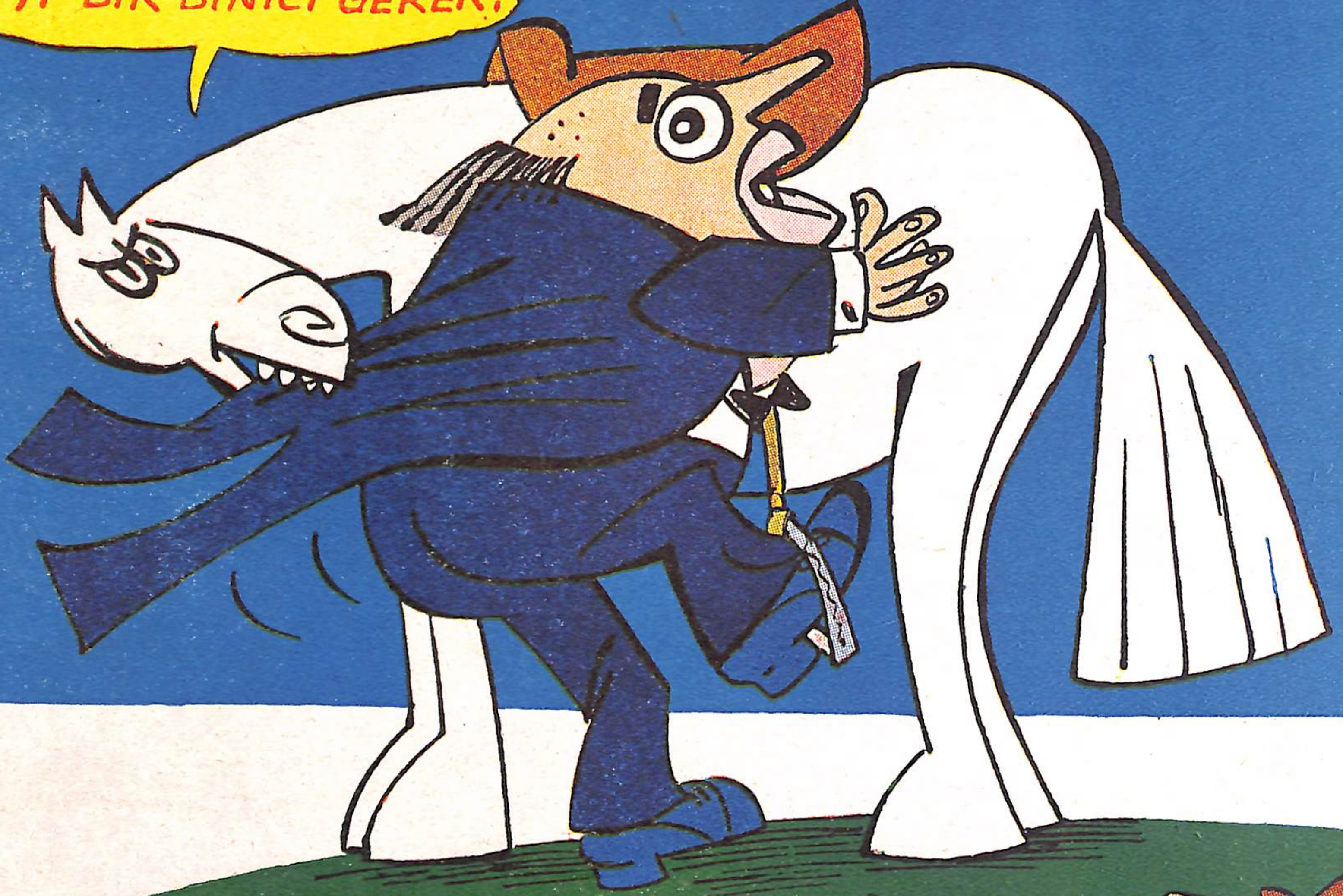
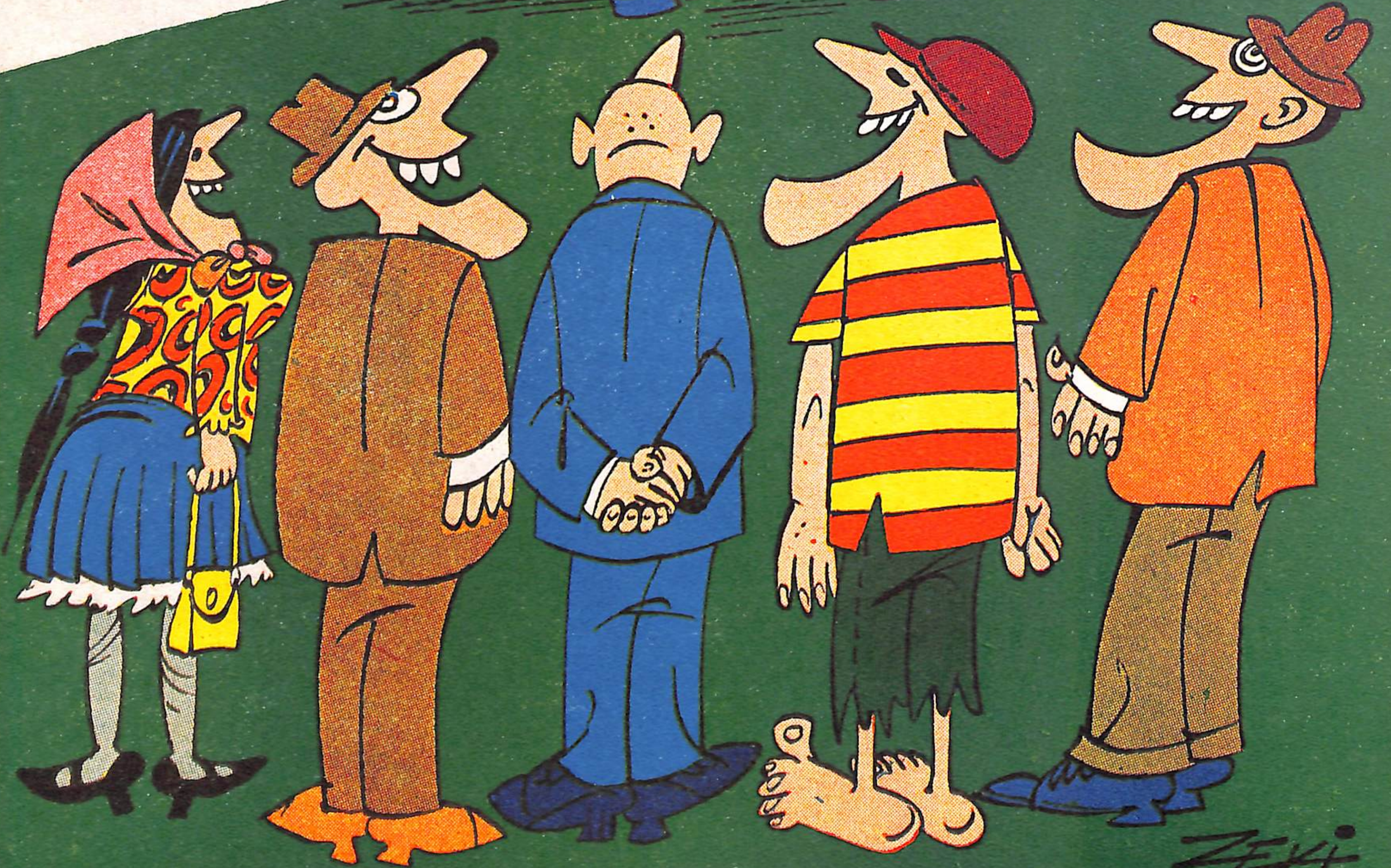
24-77

Akbaba

HANİ TEK BAŞINA İKTİDAR OLACAKTIN YALANCI! BANA ATICI DEĞİL İYİ BİR BİNİCİ GEREK!

ZEKİ

düşünmeyin

ZİRAAT BANKASI

her yerde
her zaman

SİZLERLE

Basın 60136—20226—f58

Akbaba

Kurucusu : Yusuf Ziya ORTAÇ

Yıl : 55 — Cilt : 32 — Sayı : 24 * Haftalık Siyasî Mizah Gazetesi * 8 Haziran 1977 — Fiatı 250 Kuruş

BEKLERKEN

BU yazı size ulaştığında, seçim sonuçları kesinleşmiş olabilir. Bu satırlar yazılırkense, henüz sandık başına bile gidilmedi.

Herkesin seçim yeyip seçim içtiği böyle bir zamanda neden sözedilir? Tahminler yürütmek anlamsız artık. Hem bu iş yeterinden fazla yapıldı. Sonuçlar henüz belli olmadığına göre bu konuda da yorum yapamayız. Ama seçim öncesi duyduklarımız üzerine yorumlarımızı sürdürebiliriz.

....

29 Mayıs, Fatih'in İstanbul'u aldığı gün. Bu yıl Başpiskopos Makarios, 29 Mayıs gününü bir ayin yöneterek ve İstanbul'un yeniden Konstantinopolis olması için dua ederek geçirmiş.

Buna olmayacak dua denir işte. İstanbul'u artık hiçbir güç İstanbul'dan başka bir şey yapamaz. Yüzyıllar boyunca İstanbul'a o kadar çok şey verdik ve ondan o kadar çok şey aldık ki, ulusal benliğimizin bir parçası oldu. Aynı gün, MSP'li militanların Ayasofya'da namaz kılma tutkuları bir kez daha alevlendi. Ayasofya'nın cami olmasına neden böylesine önem veriyorlar, bilinmez.

Ancak o zaman İstanbul'un tam anlamıyla bizim sayılacağını mı sanıyorlar?

Yoksa eldeki camiler yetmiyor mu?

Bu ikincisi gerçek neden olamaz. Çünkü camiler yetmeseydi, bunların bir bölümü ibadet yerine politika yapmak için kullanılmazdı.

....

Politikacının Zaferi!

MHP Genel Başkanı Türkeş, Ecevit'in çağdışı bir adam olduğunu söylemiş.

İnsan gülmek mi, ağlamak mı gerektiğini kestiremiyor. Hoş belki de olağan karşılanmalı bu sözler. Kendisi ortaçağ yaşıyorsa, çevresindeki her şeyi ve herkesi çağdışı görmesinden başka ne beklenebilir?

H. G. Wells'in romanındaki zaman makinesi, düğmelerin çevrilmesiyle zaman boyunca ileri - geri gezinir, eski çağlara birçok kez gidip gelir. Ama kitabın hiçbir sayfasında yakasında bozkurt rozeti bulunan bir kaçak yolcunun sözü edilmez.

Kendileri neye bindiler acaba?

....

Afişler, afişler, her yanda afişler.. Renksiz denile denile morartılan AP'nin seçim afişlerinden dördü Yüksek Seçim Kurulunca yasaklandı. Üstünde parti ambleminden başka resim ve işaretler bulunduğu gerekçesiyle.

Bu titizliği her alanda gösterebilsek iyi olurdu. Bazılarının politikayla uğraşmalarını engelleyebilirdik belki. İçlerinde hizmet isteğinden başka istek ve tutkuların bulunduğu gerekçesiyle.

....

Bazı illerde bazı seçmenlerin iki kez yazılmaları yakınma konusu oldu.

Bazı vatandaşlar olağan zamanlarda tam bir vatandaş muamelesi bile göremezken bir seçim günü beyliği gözde büyütülmemeli aslında.

....

Sekiz parti, sekiz lider. Kimilerinin sesi güçlükle duyuluyordu, kimileri her yerde «hazır ve nâzır»dı. Kimi kampanya değil savaş sürdürüyordu, kimi centilmenliğin tek sahibi kesilmişti. Çoğu birbirleri için öyle acımasız sözler söylediler, öyle seçme aşağılamalar döktürdüler ki, bir daha nasıl aynı çatı altında bulunabileceklerini anlamak zor. Özellikle Meclis çatısı altında.

İrili ufaklı sekiz parti. Aralarında tek başına iktidar olmak için uğraşanlar da vardı, Meclis'e hiç değilse bir milletvekili ile girebilmek için uğraşanlar da.

....

1977 Genel Seçimleri için uzun süre bekledik.

Şimdi bir süre de seçilenlerin ne yapacaklarını görmek için beklemek zorundayız.

AKBABA

«Millî görüş»!

Homo politicus

— Oooo Kâzım beyciğim nassınız?

— Teşekkür ederim efendim. İyiyim. Sizler nasılsınız?

— Sağolun Kâzım Beyciğim, duacıyız. Eee hayırlı olsun bakalım.

Duyduk pek sevindik.

— Anlayamadım efendim!..

— Canım kızınız hayırlı bir kısmeti çıkmış.

— Haaa, olmadı efendim. O iş olmadı.

— Allah Allaah! Kızınız pırlanta gibi bir insandır, nasıl olur?

— Efendim kızımızı beğendiler, ama ne kızım ne de biz aile olarak damadı beğenmedik. Adamın işi gücü yok, tek yaptığı şey çene çalmak.

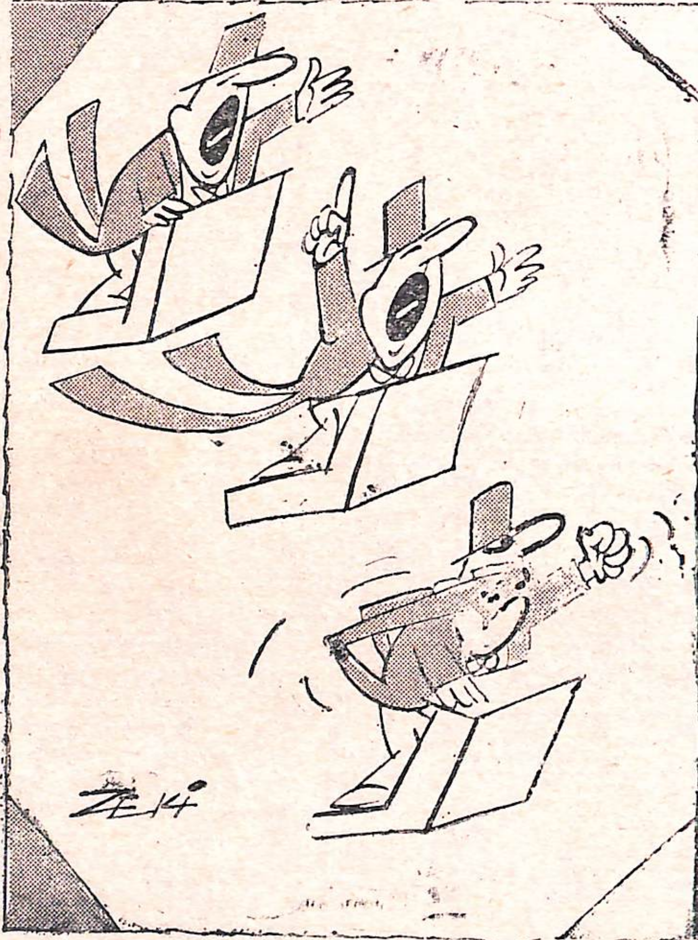
— Aman gerçek mi?

— Evet efendim evet. Adam politikacıymış!.

BİR MECLİSTE MUHALEFET, HÜKÜMETİN OLUMLU BİR KARARINI ALKIŞLARSA...

Helâl olsun o meclise!...

YAZISIZ

— Bakıyorum da, sekse düşkün olanlar genellikle politici. Sözgelimi başları bir yol derde girse, tüm kirli çamaşırları ortaya dökülürken bir bakıyorsun arasında kadın giysileri de var. Neden acaba

— Çok doğal da ondan.

— Doğal mı?

— Evet! Yaşamın tadını doğru dürüst alamayan her insanın gireceği en olağan çizgilerden biri de seksdir. Hele helee, bu kişinin toplumda biraz önemli bir yeri ve cebinde de parası varsa...

— Peki bütün bunlara sahip olan bir insan neden yaşamın tadına varacak biçimde yaşamaz?

— Bundan önce şunu sor, «Yaşamanın n'olduğunu bilen politikaya girer mi?»

Adam çok küfürbazdı. Gün geldi onu tanıyanlar şaşırıp kaldılar. Artık dakkabaşına küfreden arkadaşları yoktu. Yerine kızınca küfredeceğine «Politikacı olursun inşallah» diyen başka bir insan gelmişti. Küfürbazlığına karşın onu yine de seven eski arkadaşlarından biri dayanamayıp sordu:

— Yahu, sen ki en yakası açılmadık küfürleri leblebi gibi döktürürdün. Şimdi neden böyle «Politikacı olursun inşallah» deyip duruyorsun.

— Hesap meselesi abicim. Küfrettim mi hem ben kötü oluyorum, hem tek kişi küfrediyor. Ama duam tutarda bir politikacı olursa, bütün millet küfredecek. Di mi ama?.

İNSANLIK :

«Ey gerçek barış; O pırıldayan yüzünü ne zaman göreceğiz?»

BARIŞ :

«Ey İnsanlık! A.B.D. başkanının dul kalan karısı, ölüm döşeğindeki Rus devlet başkanını ziyaret ederken, Arap Birliği başkanının cenaze töreninde Çin ve Küba Devlet başkanlarına suikast yapıldığı duyulduğu sırada, tüm dünyadaki devlet adamları ellerindeki silahları insanlığa yararlı bir yolda kullanmak amacıyla bir anlaşma imzalamaya oturduklarında ortaya çıkacağım...»

Hayrola hayırdır inşallah. Ne garip bir düş gördüm yahu!.

— Bir politikacı başarılı olmak için ders almak istese, kime gider?

— Hukukçuya.

— Bilemedin.

— Ekonomiste.

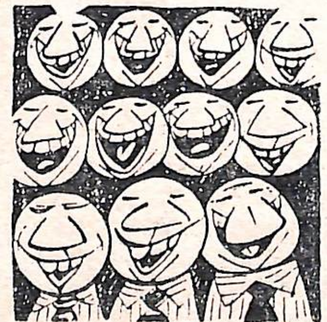
— Yine olmadı.

— Sosyoloğa.

— Hayır.

— Peki sen söyle kime gider?

— İp cambazına kardeşim. İp cambazına!..

AMERİKA'da bir milletvekili adayı propoganda gezisine çıkmıştı. Nevada'da kızılderili kabilelerini de dolaşmaya başladı. En kalabalık kabilelerden birinin reisi ile dostluk çubuğunu tüttürdükten sonra kürsüye çıktı. Genci, yaşlısı, kadını, çocuğuyla tüm kabile oradaydı.

— Sevgili kardeşlerim.

Kızılderililer alkışlayarak ünlediler: Uhm gala gala gala.

— Sizlerin evet sizlerin de çağımız nimetlerinden yararlanmanız zorunludur.

Alkışlar ve Uhm gala gala gala.

— Sizlere söz veriyorum ki, seçilir seçilmez sizler için elimden geleni yapacağım.

Alkışlar ve Uhm gala gala gala.

— İnsanlığın yarattığı, uygarlığın verilerinden sizler de payınızı almalısınız.

Alkışlar ve Uhm gala gala gala.

— Sizler artık at sırtında değil, arabalarda dolaşacaksınız ve ben bu yolda gücümün son sınırına dek çaba göstereceğim.

Alkışlar ve Uhm gala gala gala.

— Sizler artık çadırlarda değil modern evlerde oturacaksınız. Sizler de artık çocuklarınız okullara gönderebileceksiniz. Sizler de hastahanelerden yararlanacak ve daha uygar ve daha mutlu bir yaşama adım adım gireceksiniz. Ve ben. Evet ben bunları ve daha nicelerini sağlamak için elimden ne gelirse yapacağım.

Alkışlar ve Uhm gala gala gala.

— Karşılıklı güven gerekir. Ben sizlere güveniyorum. Sizlerin de bana güvendiğinizi, oylarınızı bana vereceğinizi biliyorum. Ben de bu güvene sadık kalmak için ne gerekirse onu yapacağıma söz veriyorum.

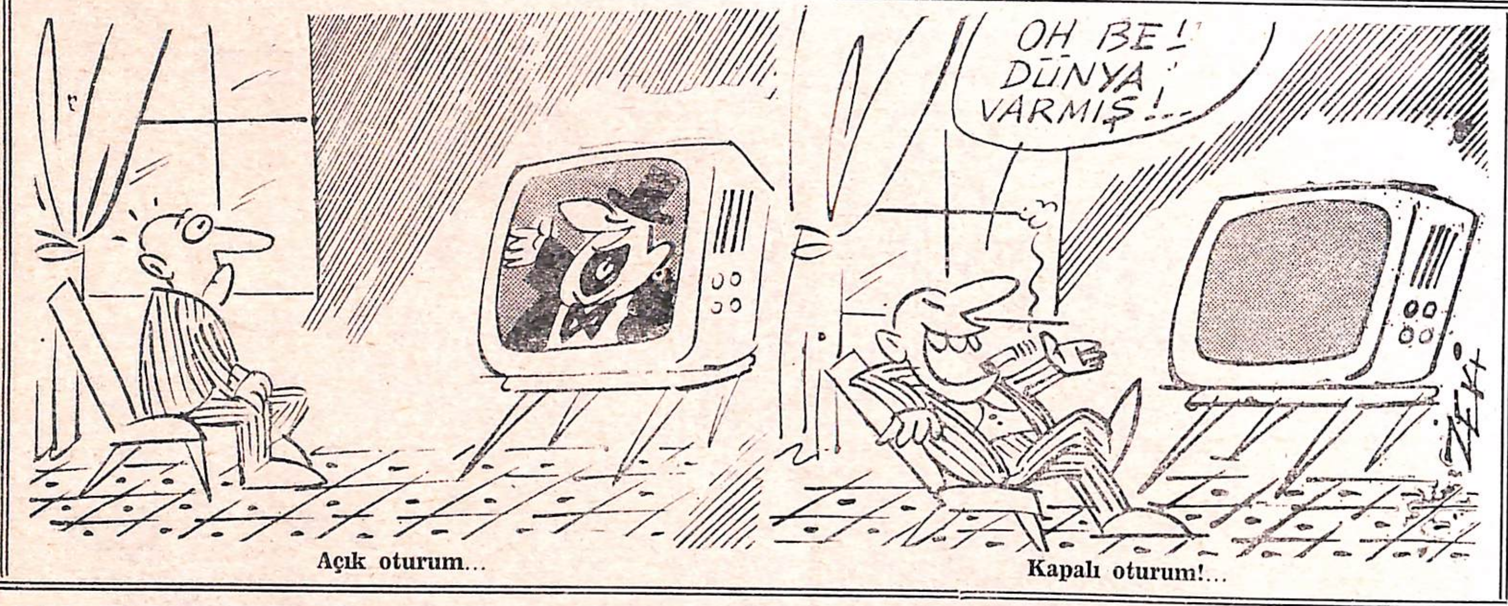
Kızılderililer daha coşkun alkışladılar ve hep bir ağızdan daha gür bağırdılar: UHM GALA GALA GALA.

Konuşmadan sonra Milletvekili adayı Kızılderili köyünü gezmeye başladı. Sorular soruyor, yanıtlar alıyor, not tutuyordu. Köyün arka tarafına geldiklerinde birden durdu. İlerde, yere çakılı bir kazığa bağlı görkemli bir öküz duruyordu. Milletvekili adayı «Ne de güzel bir hayvan bu!» diyerek birkaç adım atmıştı ki, gençten bir Kızılderili önüne geçiverdi.

— Durun. Yaklaşmayın ona. Bu Uhm gala gala çok azgındır. Size zarar verebilir.

İKTİDAR İLE MUHALEFET AYNI RİNGE ÇIKMIŞ İKİ BOKSÖRDÜR. BİRBİRLERİNİ DÜŞÜRMEK İÇİN KIYASIYA VURURLAR. MAÇTAN SONRA DA KOLKOLA GİRİP GEZMEYE ÇIKARLAR.

İşte onlara kanıp kavgaya girenlere de NİYAZİ derler.

Açık oturum... Kapalı oturum!...

EVVEL zaman içinde, kalbur saman içinde, de, deve tellal iken, pire berber iken, ben anamın beşiğini tıngır mıngır sallar iken, ülkenin birinde durumlar çok kötü imiş. Halk öylesine kötü, öylesine olumsuz bir yaşamı sürdürüyormuş ki, o denli olur.

Bu durum, ülkenin devlet adamlarını da üzmeye başlamış. Fakat öyle sırıtan bir üzülme değil, gerçek bir kaygu olmuş onlara. Ülkeyi içinde bulunduğu kötü durumdan kurtarmak için toplamaya karar vermişler. Tturumlar başlamadan önce her politikacı bir «Ön-Koşula» uyacağına söz vermiş. Bu ön - koşul gereği, n'olursa olsun, her biri dürüst davranacak ve açık sözlü olacakmış.

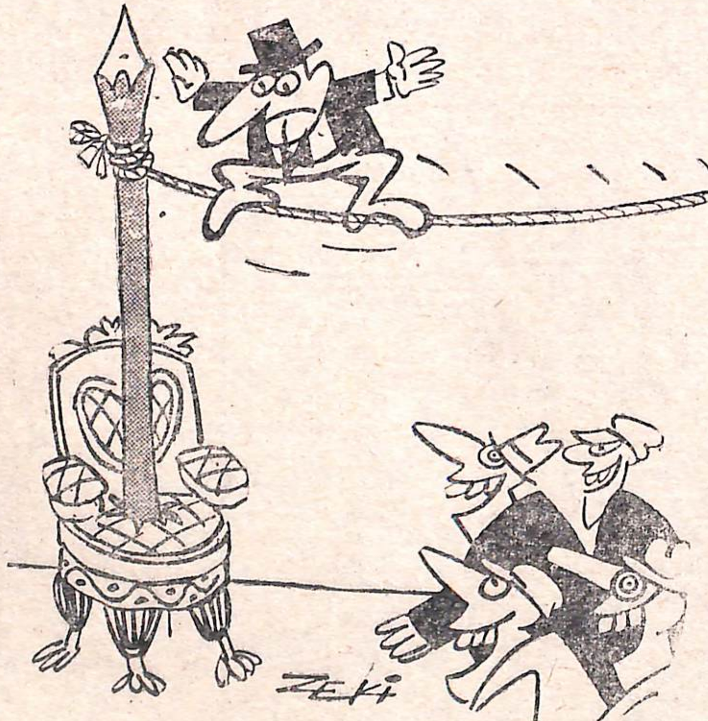
Bunu duyan halkda bir umut filizlenmiş. Başlamışlar ilgi ile beklemeye.

Oturumlar birbirini izliyormuş. Politikacılar, kötü oluşumların nedenlerini açık açık ortaya koyuyor ve çözüm gösteriyorlarmış. Arada bir mızıkçılık eden de oluyormuş ama, oturum başkanı ona ön-koşulu anımsatırken, diğerleri de suçlarcasına ona bakıyorlarmış. Birkaç ay böyle geçtikten sonra gerekli karar alınmış ve halka duyurulmuş. «Uzun ve dürüst tartışmalar sonunda anlaşılmıştır ki, memleketi bu duruma sokan bizleriz. Bu nedenle görevden çekilmeye ve daha dürüst kişilerin iş başına gelerek çalışmaya başlamalarına oy birliği ile karar verilmiştir.»

Halkta bir kıvanç, bir sevinç ki o denli olur. Yeniden seçimler yapılmış. Yeniden meclis kurulmuş. Ülkede her şey yoluna girmeye başlamış. Halkta sevinç mayalanmış, kabarmış da gönüllere sığmaz olmuş. Aradan birkaç zaman geçmiş. İşler giderek yine kötüleşmeye başlamış. Kötüleşmiş, kötüleşmiş, eskisinden de beter olmaya başlamış.

Bu durum ülkedeki devlet adamlarını da üzmeye başlamış. Fakat öyle sırıtan bir üzülme değil, gerçek bir kaygu olmuş onlara. Ülkeyi içinde bulunduğu durumdan kurtarmak için toplanmaya karar vermişler. Oturumlar başlamadan önce her politikacı bir ön - koşula uyacağına söz vermiş. Bu ön - koşul gereği, n'olursa olsun herbiri dürüst davranacak ve...

(Bu öykünün adı Sisyphos dur.) ATO

Yazısız

Kadın nedir ?..

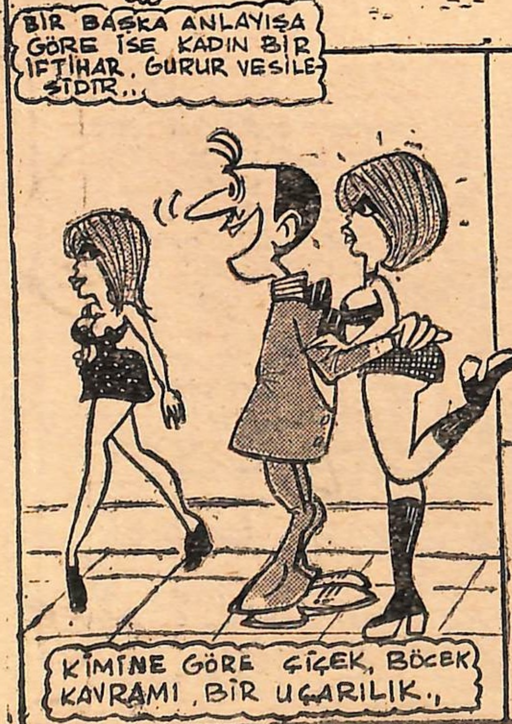
Yazan: Şevket
Çizen: Sürek

HER ZAMAN BİRİBİRİMİZE KADIN NEDİR ?, DİYE SORARIZ VE ÇOĞU KEZ ALDIĞIMIZ CEVAPLAR DEĞİŞİKTİR.
ACABA BU SORUYA VERİLEN CEVAPLAR HER ZAMAN KADINI'MI TARİF ETMİŞTİR, YOKSA ?
VARIN BU KARARI SİZLER VERİN DEĞERLİ OKURLAR !....

KIZ KAÇIRMA

ALİ sevmişti Ayşe'yi. Ayşe de karşılık vermişti Ali'nin sevgisine. Gizli gizli buluşmuşlar, uzun uzun konuşmuşlardı. Aralarında sözleşmişler, evlenmeye karar vermişlerdi. Ama aralarında evlenmeye karar vermekle bu iş olmuyordu. Başlarında anaları, babaları vardı ve son söz onlarındı.

Ali anasına, babasına açtı bu kararlarını. Önce direndiler ama sonra razı oldular, çekine çekine kızı anasından babasından istemeye gittiler.

Çekindikleri kadar vardı hani. Yoksuldu çünkü Ali'nin anası babasıgiller. Ayşe'yse güzeldi, yoksul bir damada lâyık görülemeyecek kadar... Korktukları başlarına geldi bu yüzden. Kesinlikle reddettiler oğlanın anasının babasının teklifini kızın anası babası. Güldüler üstelik bir de bıyık altından yüzlerine, «Siz neyinize güvenerek bizden kız istemeye geldiniz acaba?» dercesine.

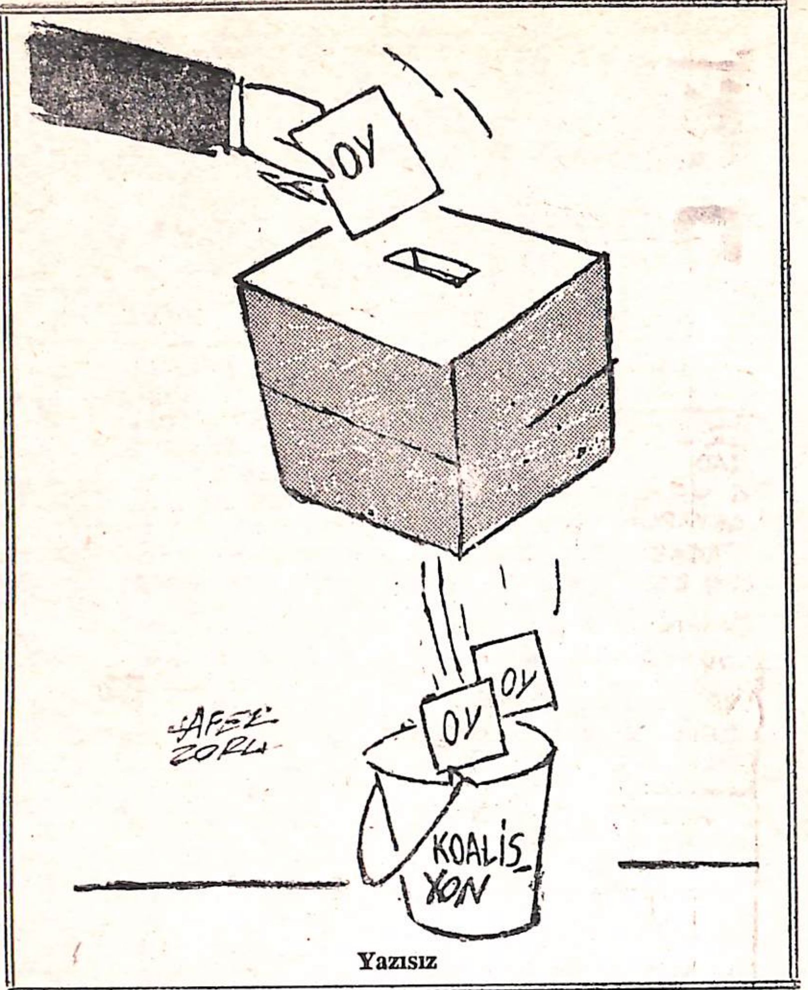
Baktı gördü ki Ali, kızı güzellikle kendisine vermeyecekler, vazgeçemeyecek de ondan. Buldu bir yolunu, kaçırıverdi kızı...

Kızın anası babası çok kızdı bu işe. Kızlarına zengin bir damat adayı bulmuşlardı. Çünkü. Ama Ali kızlarını kaçırmakla onların bu hayallerini suya düşürmüştü. Öfkelerinden deliye döndüler bu yüzden. Ortalığı velveleye verdiler, kızlarının bulunması ve kızlarını kaçıran Ali'nin şiddetle cezalandırılması için her çareye başvurdular, sonunda da emellerine eriştiler. Ali'nin yoksul bütçesi kızı uzaklara kaçırmaya yetmemişti zaten. Ama umutluydu gene de. Kızın anasının babasının kendisini affedeceğini sanıyordu. Kızın gönlü de kendisindeydi nasıl olsa.

Evdeki pazar çarşıya uymadı oysa. Kızın anası kızın ağzından girdi, burnundan çıktı. Zengin damat adayı kızıyla evlenmekten vazgeçmemişti nasıl olsa...

Anasının telkinleriyle kız ifadesini değiştirdi. Ali'nin kendisini zorla kaçırdığını söyledi. Ali gözlerine inanamadı. Ne diyeceğini bilemedi. Sustu... sustu... Kızın anası ise konuştu... konuştu... Ali'nin ne namussuzluğunu bıraktı ne de hainliğini. Yargıç bu sözlere neredeyse inanacak, Ali'yi «Mapus damı»na gönderecekti. Ama Ali'nin binbir zahmetle tuttuğu avukatı: «Biz de kız tarafından davacıyız. Çünkü kaçırılırken o kadar bağırdı ki müvekkilimin kulağını sağır etti» dedi. Kız hemen: «Hayır, hiç de bağırmadım» diyerek kendini ele verdi!...

Erhan TIĞLI

Yazısız

Güzel Destanı

Mukadder ÖZAKMAN

Yaşama renk katan; hız, ışık veren
Gözlerle gönüller sultanı güzel!
Aşkıyla erkeği yerlere seren
Yaşamın meleği, şeytanı güzel!
Sipsivri kirpiği oku andırır,
Cilveyle naz ile seni kandırır,
Sevdası ateşe atar, yandırır
Açtı mı göğsünü, gerdanı güzel!

Hem güleryüzlüdür, hem ağlamaklı,
«Saçı uzun» derler, «kısadır aklı.»
Her işte, her yerde kendisi haklı
Doğru der yutturur yalanı güzel!
Nişanlı olunca sever görünür,
Nikâhtan sonra bir gize bürünür,
Mahkeme mahkeme erkek sürünür
Pişman eder nikâh olanı güzel!

Pasaklı aşına zehir kattırır,
Pislikte oturtur, kirde yatırır,
Erkek yüz verince boka batırır,
Pejmürde ediyor alanı güzel!

Aptalı başını önce döndürür,
Vır vırı, dır dırı aşkı söndürür,
Otursa, konuşsa, baksa güldürür,
Çileden çıkarır oğlanı güzel!

Müsrifi ömrünce borca batırır,
Tozunu çıkartır, duman attırır,
Tarlayı, çiftliği, evi sattırır,
Saçıp da savurur kalanı güzel!
Sosyetik olanı baloda gezer,
Gündüzler uyur da geceler azar,
Paranı pulunu pokerde ezer,
Bir reste satıyor cihanı güzel!

Sekse düşkün olan seni bitirir,
Dermansız bırakır, dize getirir,
Dünyaya geldiğne pişman ettirir,
Turşuya çevirir yatanı güzel!

Eğlence düşkünü bakar gezmeğe,
Ne evine bakar, ne de bebeğe,
Kocayı döndürür aynen köpeğe,
Ömrünce bırakmaz yakanı güzel!

Soğuğu yatakta buz gibi durur,
Sarılsan üşütür, öpsen dondurur,
Buz dağına benzer, kutbu andırır,
Tir tir titretiyor saranı güzel!
Süs düşkünü olan her an boyanıı
Kolyeyi, küpeyi takar donanır,
Süsüne ne para, ne pul dayanır,
Kuyumcuya verir paranı güzel!

Fettanı aşkına türkü yaktırır,
Kendine kuş südü ile baktırır,
Serbest bırakınca boynuz taktırır,
Tacından ediyor hakanı güzel!
Mukadder diyor ki: Kapılma hemeı
Mutluluk şartıdır sevmen, sevilmeı
Güzelin huyunu suyunu bilmen,
Sarhoşa döndürür bakanı güzel!

YOZYÜREK'İN EN YENİ SERÜVENLERİ

Sulhi Dölek

ACI BİR SON

YAŞLI adam kasanın başına geçmiş, aydınlık yüzlü ve saygıdeğer kişi rolünü oynuyordu. Kırçıl sakal, siyah bere ve tatlı gülümseme yerli yerindeydi ama tabloyu bütünlemeye yetmiyordu bunlar. Her şeyden önce gözleri onu ele veriyordu. Para hırsının gözlerdeki pırıltısı kolay kolay gizlenemez. Sonra kasayı iki koluyla sarmıştı iki yandan, üstüne abanarak. Kadınını yitirmekten korkan kıskanç erkek örneği.

Yozyürek başıyla onu selâmlayarak girdi dükkâna.

«Ne emrettiniz?» dedi tezgâhtarlardan biri.

«Şöyle bir bakacağım.»

«Buyurun, bakın.»

Yozyürek baktı. Bakışlarını uzun uzun dört bir yanda gezdirdi. Ononbeş dakika sonra tezgâhtarın sabrı taştı:

«Kendinizi kitapçı dükkânında mı sandınız? Karar verin artık ne istediğinize.»

«Adamı sıkboğaz etme! Yemedik ya malını.»

«Doğru. Bu gidişle yiyeceğin de yok. Kasap dükkânında böyle sergi gezermiş gibi seçim yapıldığını ilk kez görüyorum.»

«Ben de kasap dükkânında ilk kez canlı dana görüyorum,» dedi Yozyürek.

Tezgâhtar kuşkuyla kulaklarını dikip sordu. «Bana dana mı diyorsun?»

«Yok daha neler!» Öbür tezgâhtarı gösterdi. «Dana orada. Sen daha buzağı sayılırsın.»

Bu sözleri beğenmeyen iki tezgâhtar, böğürmeyi andırır sesler çıkararak iki yandan Yozyürek'in üstüne yürüdüler.

«Durun evlâdım,» dedi kasadaki yaşlı adam. «Ne oluyorsunuz?»

«Bu herif kaşınıyor,» dedi genç tezgâhtar.

«Hır çıkarmak için geldi buraya düpedüz.»

«Ağır olun bakalım,» dedi yaşlı adam sakin bir sesle. «Hemen işi zorbalığa mı dökmek gerek? Fesuphanallah! Hele bir zorunun ne olduğunu anlayın, ondan sonra zorbalığa başvurursunuz.»

«Babanız mı bu?» diye sordu Yozyürek tezgâhtarlara.

Buzağı ve dana yakıştırmalarından sonra bu sorunun gelişi telâşlandırdı yaşlı adamı. «Oğullarımı rahat bırak. İstediğini bir an önce söyle de fazla uğraştırma bizi evlâdım.»

«İstediğimi verecek misiniz?»

«Ne istediğine bağlı bu. Eğer varsa veririz. Biftek var, rosto var, kıyma var, kuzu pirzolası var, dana pirzolası var.» Bu sonuncuyu sayarken büyük oğluna doğru kaçamak bir bakış yöneltti elinde olmadan. «Hangisi olacak?»

«Hiçbiri. İstediğim yok bu saydıklarının arasında.»

«Öyleyse başka kasaba git.»

«Et değil, para istiyorum ben.»

Yaşlı adam bir karış sıçradı yerinden. İki oğlu yeniden saldırıya geçtiler. «Şimdi parayı görürsün!»

Ama daha ellerini Yozyürek'e süremeden yaşlı adam kendini toplamayı başardı. «Durun, durun diyorum! Böyle yaban mandaları gibi davranmaya utanmıyor musunuz?»

İki oğul ayaklarından yere çivilenmişler gibi durdular birden.

«Bir sorup aslını öğrenelim bakalım. Belki hayırlı bir iş içindir.»

«İşte, anlayış diye buna denir! Ver elini öpeyim amca.»

Adam elini kasadan ayırmadan Yozyürek'in öpmesine izin verdi. «Söyle oğlum, cami için mi para topluyorsun?»

«Hayır,» dedi Yozyürek.

«Öyleyse mutlak İmam-Hatip okuludur.»

«O da değil.»

«Ülkücü mülkücü müsün?»

«Değilim.»

«Öyleyse parayı ne yapacaksın? Vermiyorum.»

«Valla bu senin bileceğin iş amca. Ama ben olsaydım ilkin paranın ne için istendiğini iyice öğrenirdim.»

«Yoksa dışarıda arkadaşların mı var? Parayı vermezsek dağıtacaklar mı burayı?»

«Ben kendimden başka kimseye güvenmem,» dedi Yozyürek. «Yalnızım.»

«Başka kimse yok ha?» diye gözünün birini kısarak sordu yaşlı adam. «Sana beş kuruş bile vermem!»

«İyi düşündün mü?»

Yine kuşkulandı beriki. «Koynunda bomba falan yok ya?»

«Yok,» dedi Yozyürek. «Ne bomba, ne tabanca, ne tüfek, ne bıçak...»

«Şu kafayla tuğla kıranlardan mısın yoksa?»

«Kalın kafalı birine benziyor muyum ben?»

«Doğru,» dedi adam. «Benzemiyorsun. Çık dışarı.»

«Bak Hacı dayı... Hacısın, öyle değil mi?»

«Olmasam cama Hacı Kasap diye yazar mıydım? Hamdolsun o görevi dört kez yerine getirdim.»

«Yani benim, babamın ve dedemin yerine de gitmiş oldun, öyle mi?»

«Günaha girme. Bir daha bu dükkâna da girme.»

«Parayı verecek misin?»

«Ne yapacaksın bu parayı?»

«Tedavime harcayacağım,» dedi Yozyürek. «Eğer bana yardım etmezseniz iki ay içinde öleceğim.»

Yaşlı adamın kılı kıpırdamadı. «Ööl, ne var bunda? Yaşayacaksın da ne olacak sanki? Dünyanın halini görmüyor musun? Zaten belki de bu hastalık seni öldürmeden önce kıyamet kopar. Ne kaldı ki şunun şurasında?»

«Böyle acımasız olmayın,» diye yumuşak bir sesle konuştu Yozyürek, kendini de şaşırtarak. «İstediğim çok bir şey değil.»

Hacı Kasap bir süre düşündü. «Eğer yararı olacaksa ikibuçuk lira vereyim, gidip şuradan bir paket aspirin al.»

«Benim işim aspirinlik iş değil Hacı Dayı. İsviçreye gidip ameliyat olacağım. Pasaportu kendim çıkartırım. Sen yol parasıyla hastane masraflarını karşıla yeter.» Durup sözlerinin etkisini ölçmeye çalıştı. «Verecek misin?»

«Verin,» dedi yaşlı adam oğullarına. «Şurada yerde kemikler olacak. Verin de kendine bir çorba yapıp sıcak sıcak içsin.»

«Ben üşütmedim,» dedi Yozyürek. «Zorum kafamdan. Beynimin içindeki fındık kadar ur hem yaşantımı tehlikeye sokuyor, hem de saldırgan davranışlarda bulunmama yol açıyor. O uru aldırtmam gerek.»

«Yalan söylüyorsun,» dedi kasap.

«Evet,» dedi Yozyürek. «Yalan söylüyorum. Gerçeği söyleseydim sanki verir miydin bana para? Söylesene, iki gün içinde öleceğimi bilsen bir yüz lira olsun verir miydin çıkarıp?»

Yutkundu yaşlı adam. Bunu düşünmek bile tatsızdı onun için besbelli.

«Bu herif artık çok oluyor,» dedi büyük oğul.

«Gerçekten de,» dedi küçüğü.

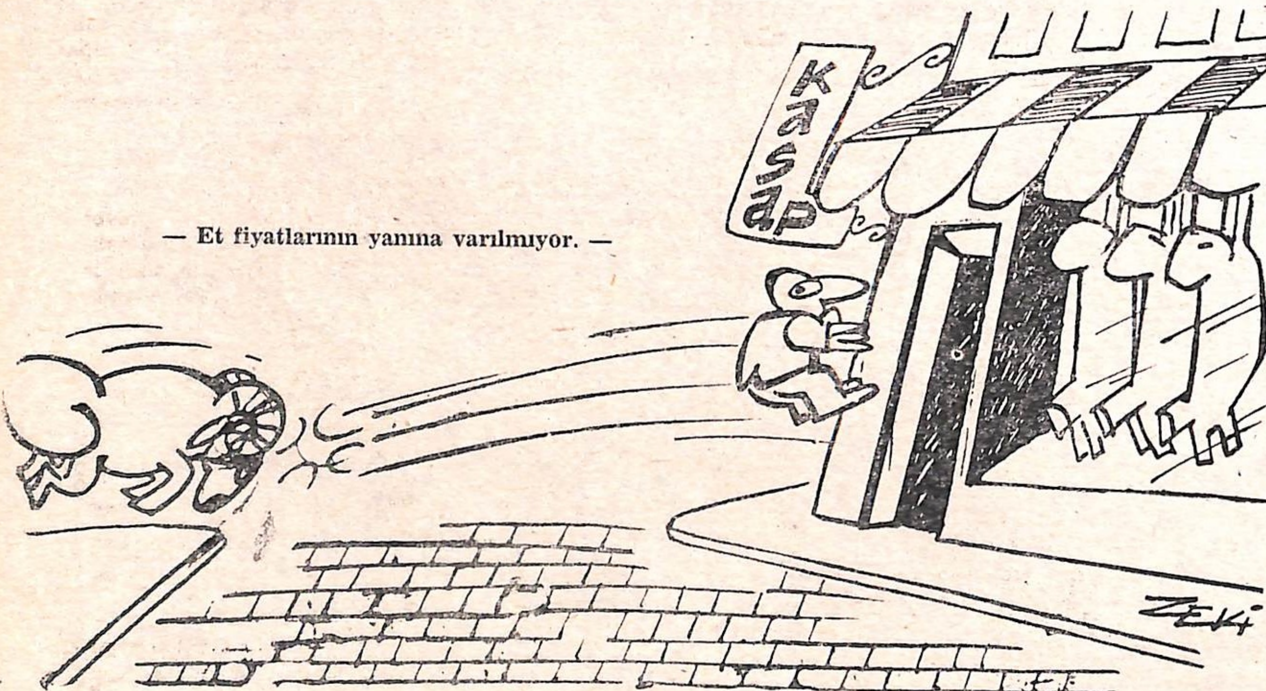
Yaşlı adam bu kez oğullarını tutmaya kalkmadı. İlk saldırıları başarıyla savuşturdu Yozyürek. Ama bir ara büyük oğlanla dalaşırken küçüğünü boş bıraktı ve o da biftek dövmek için kullanılan yassı pirinç tokmağı adamımızın kafasına indirdi.

Trajedi seven okurlar, dizinin bu son bölümünde Yozyürek'in ölmesini bekliyorlardır belki. Ama kafasına inen darbe adamımızın ölümüne değil, bundan da kötü bir sonuca yol açtı.

Yozyürek'in eşsiz beyninde, o saat düzeniyle çalışan duyarlı makinenin bir yerinde incecik bir tel koptu. Kasap ve oğulları onu karga tulumba dışarı attıkları insan, bir süre önce aynı kapıdan girmiş olan kişi değildi.

Yozyürekcik bir anda sıradan bir insan olup çıkmıştı.

Sulhi DÖLEK

— Et fiyatlarının yanına varılmıyor. —

MOTORUMUZUN GÜCÜ KIRK ÖKÜZ ARABAMIZ GONFURLU VE LÜKÜZ..

Hayda galhıyo. Konya, Gaziantep, Kars, Adana, Mersin. Kısmetinde varsa ahrete bilem gidersin. Başka arabaların yayları bozuktur, bedenine batar. Bizim koltuklar hemi dik durur, istedinmiydi yatar. Hostes gızımız çeyrek saatta ağızlara çiklet atar.

Havalı üçyüzikinin geçmez modası. Beş kilometre sonra çay, on kilometre gittikmiydi yemek molası.

Kırık camlardan bol bol alırsın hava. Iradiyosu, tilevizyonu da bedava. Çık güverteye, yak tüpünü, pişir ızgara tava.

Kaptan pilot Deli Hasan. Direksiyona geçtimiydi kalmasın tasan. Köprüler çürüktür deyi geçmez, üzerinden atlar. Besmele çekmezsen yolda ya benzin biter, ya da lastik patlar, usta şüferdir, üç kez sollamış, yüz yolcusunu geri dönülmez yere yollamıştır. Marşa bastımı hızır olsa peşine taktırmaz. Direksiyonda uyur ama, etrafına çaktırmaz.

Motorumuzun gücü kırk öküz. Servisimiz lüküz. İlaçla doludur ilkyardım çantamız. Sigortalıdır korkmayın, arabamız, acentamız.

Seçim bizim otoyu. sağ salim varırsınız gideceğiniz yere, tutturursanız trafik - totoyu!...

YAZILI

Nasrettin Hoca Başkan Olunca

DÜN gece gördüğüm rüyayı anlatayım isterseniz. Hemen söze başlıyacağım. «Hayırdır inşallah!» derseniz.

Nasrettin Hoca, düşde de olsa, Belediye başkanlığına gelince, esprilerini patlattı bolca.

Sarığını vestiyere astı, sonra zile bastı:

— Bana yardımcımı çağırın, dedi.

Yardımcı geldi, ceketinin düğmelerini ilikledi:

— Buyrun başkanım.

— Ben yoksa yeniden öldüm de cennete mi gittim?.

— O nasıl söz beyefendi. Pardon, hocam. Allah bizlere bol bol tahsisten kömür, size de bu kez uzun ömür versin.

Hoca elile güzel sekreter hanımları gösterdi ve şöyle dedi:

— Yok mutlaka gittim yine dünyadan başka yerlere. Baksana şu hurilere..

Su işleri müdürü elindeki dosyalarla içeriye girmişti:

— Sayın başkanım af eyle varsa cezam, suya yeniden yapmamız gerekli zam.

— Sebep?.

— Depolarda azaldı suyumuz. Faturalarla oynamaktır belirgin huyumuz..

— Peki ama, boşver zamma. Başka çare bulalım. Bu işten kurtulalım.

— Ne gibi?

— Suları temelli kessek. Halka da: «Başlarınızın çaresine bakın» desek!.

— Şehirli susuzluktan birbirini kırar..

— Budur işin en kestirme yolu. Bakıyorum herşeyiniz sulu. Politikacılarınız, gazeteleriniz, resmî görevlileriniz destur demekte, her saat su koyuvermekte. Ederken fiskos. Demokrasiye bile katmışsınız terkos.

İktisat müdürü de geldi:

— Başkanım, dedi, sıkıldı çok canım. Yoğurtçular zam ediyorlar talep. Neredeyse keçileri kaçırıp, ortada dört döneceğim, diyerek: «Kaynıyor sütlü salep!»

Hoca:

— Desene yine kolları sıvayacağız. Akşehir gölüne yoğurt mayalayacağız.

— Tutar mı dersiniz, başkan.

— Denizler gibi göllerde kirlenmiştir. Tutmasına tutar ama, lâğım sulu yoğurdu halk yutar mı? Onu bilmem!.

Sonra yardımcısına döndü:

— Bana: «Resmî hizmete mahsustur» diye bir tabela yazdırın, dedi, aracıma asacağım.

— Makam arabanızda böyle yazı var, efendim.

— Ben otoya binmem. İki kulaklı ve kuyruklu kadillaka asacağım.

— Başkanım sizin karakaçanı kapıdan yürütmüşler...

— İmkânı yok, götüremezler.

— Kapıcı söyledi.

— Olmaz öyle şey.

— İnanmazsanız pencereden bakın.

— Çalamazlar dedim ya.

Eğildi, masanın altından ucu sivri bir sopa çıkardı:

— Dedim ya çalamazlar. Öyle halt yemeye kalksalarda yürütüp götüremezler. Çünkü, işte bakın, kontak anahtarı bendedir. Bunsuz adımını atmaz domuz!. O yüzden hırsızlardan yoktur korkumuz...

FIRILDAK HASAN CEHHECİ DEĞİL CEPÇİYİZ YÜRÜTME DURDURULURSA HAPI YUTARIZ DEDİ

Fırıldak Hasan dün dergimize uğradı çok üzgün görünmüyordu:

— Böyle şey olmaz, dedi, yürütmeyi kimse durduramaz. Ne demek bu abicim, babadan miras kalmamış. Kulunuz Hasan hiçbir okuldan diploma almamış. Ne uyuz atımız, ne de sanatımız var. Arada, sırada bir habeci bulur nallar, cüzdanları ele geçirmek için bazı ceplere jilet sallarız. Yâni cepheci değiliz, cepçiyiz o biçim.

Gazeteleri okuyanlar dediler: «Ulan Fırıldak senin işin bundan sonra yaş. Yürütmeleri durdurarak

dalganıza atmaya başlamışlar taş.» Olur mu böyle şey arkadaş.

Yürütmelerimiz durdurulursa kalırız aç. Oluruz bir lokma ekmeğe muhtaç. Bunu düşünemiyor mu politikacıların en kültürlüsü? Var mı bunun başka türlüsü?

Fırıldak sözlerini şöyle bitirdi:

— Ne duruyorsunuz? Yazın, çizin. Görevinizdir bu sizin. Yürüyenler yürüsün, yürütenler yürütsün. Herkes nasibini peşinden sürüsün. Özgürlüklere kimse fiske vuramaz. Yürütmeleri durduramaz.

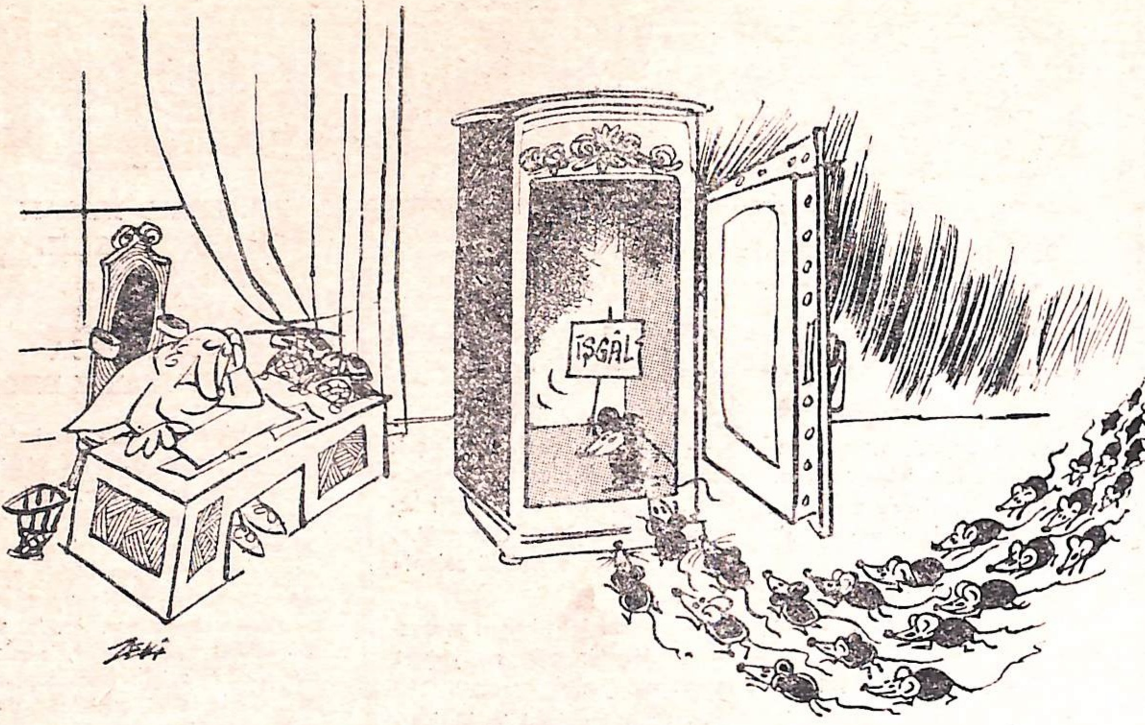
GAZETE DE ÇIKSA

Beş apartman katı veriyoruz.
On televizyon yirmi radyo.
Teyp, pikap.
Hasan almaz, otuz kuponu basan alır.
Gazeteler hazır elleri değmişken bir hamle daha yapsalar.
Yapsalarda:
— Kat, yat, oto, moto verdik bugüne kadar. Şimdi sıra emek ürünü, dörtbaşı mamur bir gazete sunmaya geldi, deseler.
Deselerde okuyucular: «Oh...» çekseler.

DİRENİŞ

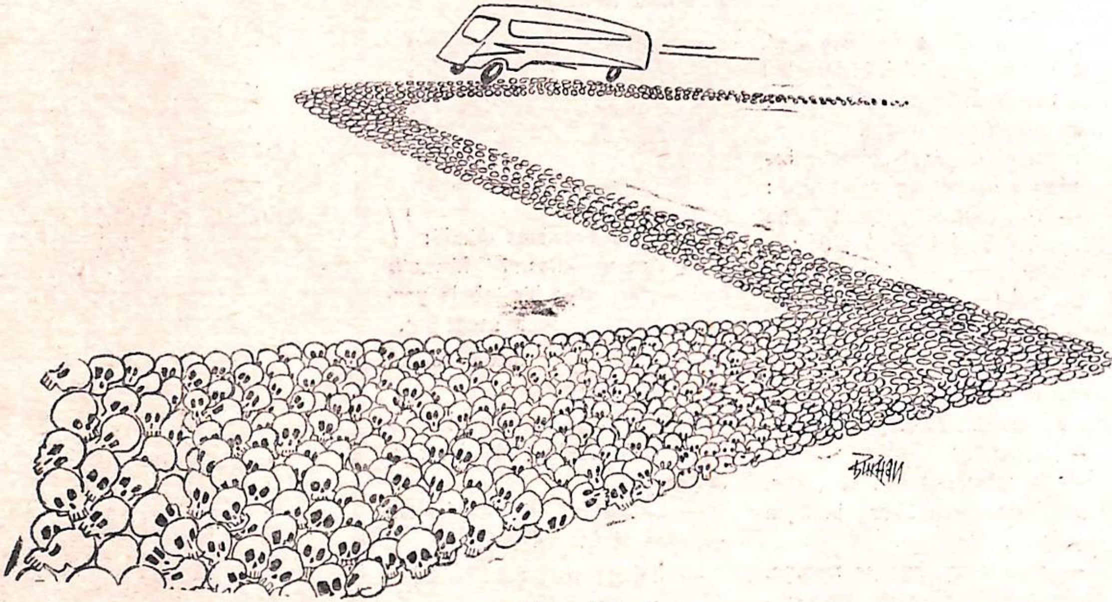
Son ilaç zammı da eczacıları tatmin etmemiş. Yükseliştan sadece imalatçılar paylarını aldılar, yeniden direnişe geçeceğiz diyorlarmış.

Yavaş yavaş boykot sırası mezarcı Mahmu'da geliyor galiba.

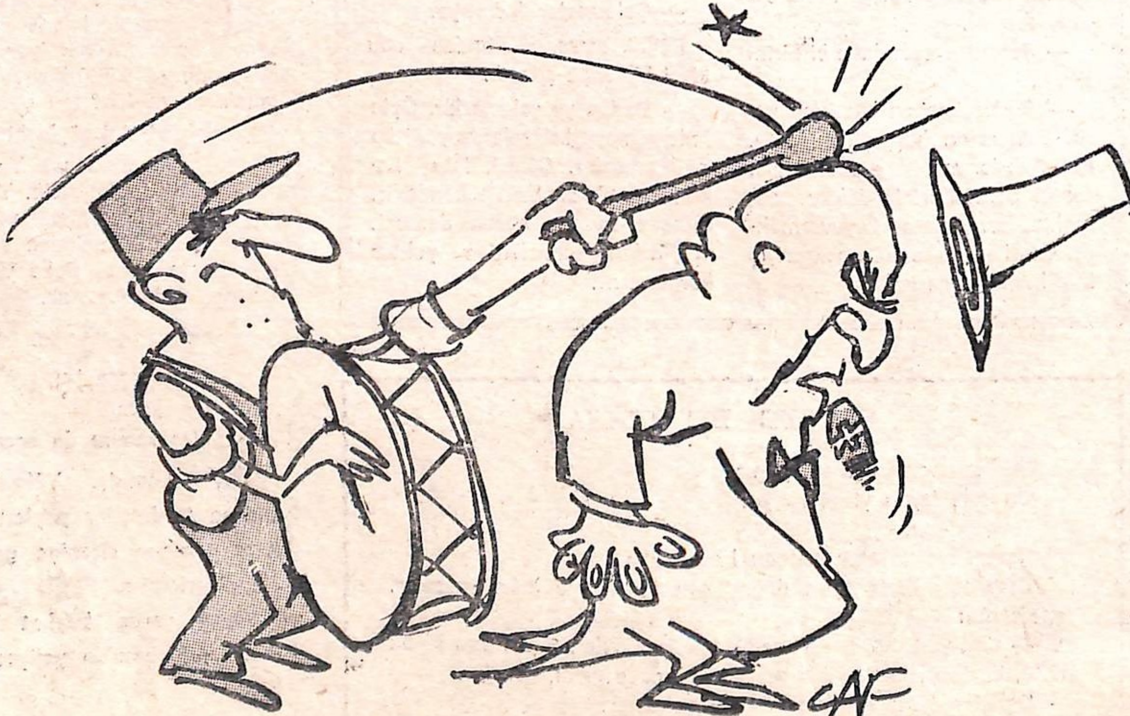
Yazısız

— Trafik kazalarında binlerce kişi ölüyor —

— Kara Yolu!

— Davullu Zurnalı grev bitti —

İşbaşı!

Yılın Tr

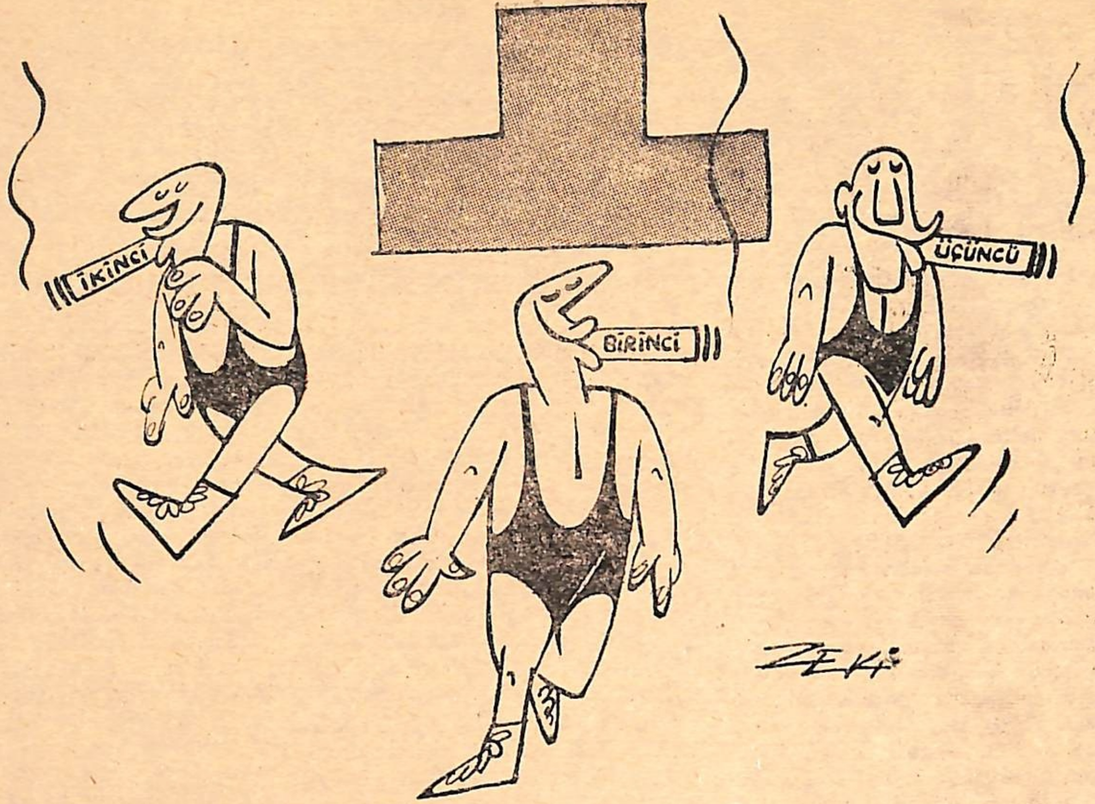

DP
TİP
MSP
BAĞIMSIZ

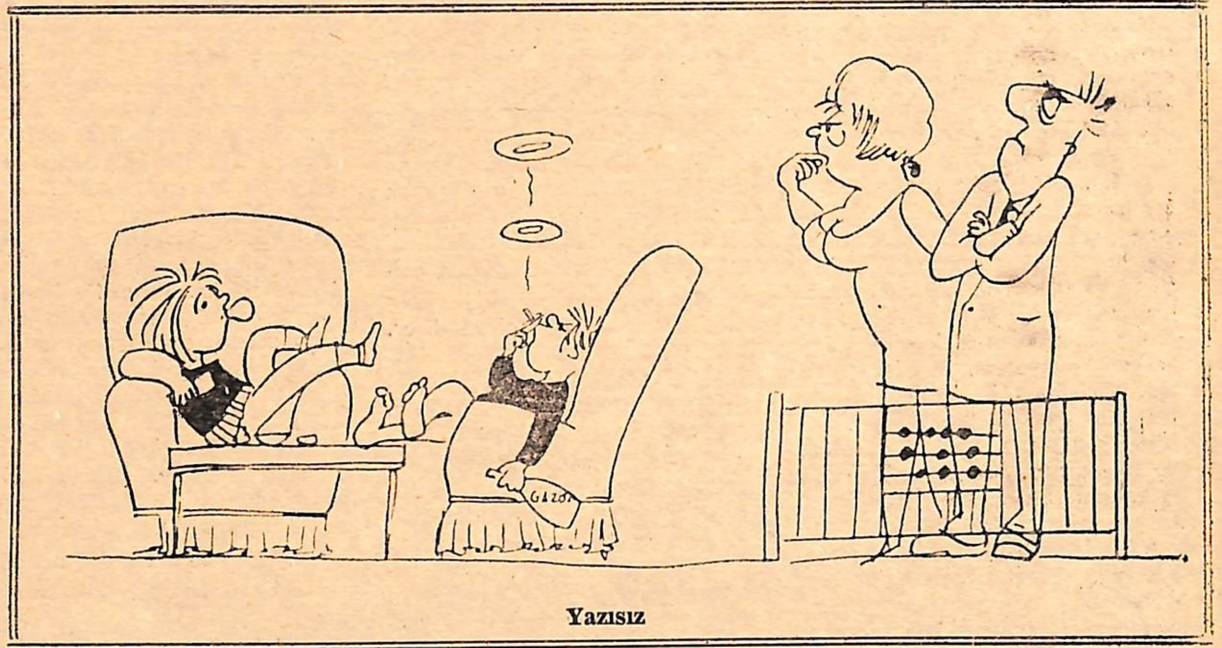
ğı Partimatik!

sız

Yazısız

Yazısız

ne düşünüyorlar?

«AT TEPER, KATIR TEPER, ARADA EŞEK ÖLÜR»

Şükrü ŞÜKRETTİM (İşportacı)

— Geçmiş olsun.

— Sağol abicim.

— Size bir şey soracağım. Anlata bilir misin?

— İyiyim abicim, anlatabilirim. Hem dermanım bile olmasa, Sizin gibi böle gazeteci abilerime konuşurum. Siz velinimetsiniz be abicim.

— Estafurullah canım...

— Yok be abicim kuran musaf çarpsın ki yağlamıyorum. Bak sen gelince korkudan n'apacaklarını şaşırdılar. Cumartesi günü de öyle oldu. Allaha şükür o müfettiş geldi de buraya yatırdılar bu garibanı. Yoksa biz hâlâ aşaada yatak boşalacak diye bekliyorduk... Ah ulen bu memur milleti Müdür bir, müfettiş iki, sizin gibi böle ayıbını vitrinlicek bir gazeteci abi üüç, gördüler mi Allaama kitabıma ters geliyorlar. Şükrolssun ki abicim, böle denk gelir bana. Yoksa şimdilerde aşağıdaydık da yerimiz ayrıydı. Annıyon dimi, cızlamı çekmiştik de morgtaydık yani. Ama şükürler olsun. Sıkışırım sıkışırım da böle kurtuluveririm.

— Şimdi bana şu öz...

— Dinle bi dakka abicim. Bak ben sana anlatayım da dinle. Tamam mı? beyenmezsen alma be abicim. Almak zorunda değilsin ki. Di mi ama? Bak, gör dimi ama?. Ulan tuh be gene çuvalladık. Alışkanlık işte. Kendim hep tezgahın başında sanıyorum. Polislere de oldu. Onlarda böle senin gibi baktılar. Dil işte abicim, kayıyor. Şükürler olsun ama, bu kadar çatlak su kaçırmıyor... Ben Mamutpaşada iş tutarım abicim. Ama... bey yani talihsiz adamım be abi.

Hani kısmeti boklu derler ya işte öle. Yoook valla isyan etmiyorum. Valla şükürler olsun. Sen düştün de biraz konuşup açılıyorum. Yoksa sıkıntıdan patlayacaktım. Üstüne bi de doktorlardan kıyak yersin. Yetmez dinine yandığımın hemşireler gelir. Ah ulan Mamutpaşada elime düşer bunlar. Canın sıkıldıkça sıkılır, yet mez bi de hastaların tatavasını dinlersin. Duur daa var. Vırt der anam, kayınbabam, baldızım iki çocuğu, benim karı, bizim velet toplanıp gelirler. Ulan sanki sinemaya gidiyorlar. Bi geldiler mi, artık dinle canın kalırsa. Patlıcam be. İki kelime laf edelim desem konuşturmazlar.

— Ben de şeyi soracaktım bi...

— Dur abicim ben anlatıyorum. Sen kendini hiç yorma. Şükreden kazanır. Bak bunu ben söylemiyorum ha. Rahmetli Hanife Halam söylerdi bunu. Rahmetli iyi kadındı be. Ulan hayata bak be, törpülüyor bizi dinine yandığımın... Neyse, ne diyodum abicim... Ha benim doğumu anlatıyordum. Anamla Babam evlendikten sonra Hanife Halamı da yanlarına almışlar. Kimsesi yokmuş. Anamla geçinememiş ilk zamanlar. İyi kadındı rahmetli ama dedikoduyu da severdi az biraz. Babam biliyormuş bu huyunu. Şimdi abicim, anamla kırışamıyorlarmış ya, seninki gidermiş, mahallede anamın dedikodusunu yaparmış. Anam da melaike gibi kadın ha! Duyarmış da ses çıkarmazmış. Bi gün babamın kulağına gitmiş bu laflar. Anam da bana yedi aylık hamile. Eve bir gelmiş peder bey. Allaaa Allah fırtına mübarek. Halamı alıvermiş ayanın altına. «Ulan bu evde olan bu evde niye kalmaz?» diye basmış tekmeyi. Anam da etmeyin, yapmayın diye araya girip ayıracak olmuş. Ulan girilir mi orada araya. Di mi abicim? Ama anam girmiş. Bi tekmede anama. Kadının dünyası ders gelmiş. Derken abicim bi sancı, bi sancı, koşturmuşlar hastaneye. Şükürler olsun abicim zamanında yetişmişler hastaneye. Yoksa ölebilirmişim yani. Babam da Allaha bin şükür edermiş abicim, sonra hep annatırdı: «Ulan tekme ya karının ardına değil de karnına gelseydi?» diye. Şükürler olsun abicim. O zaman bizim mallar gibi defolu doğardık bu dinine yandığımın dünyasına. Sonra abicim, ben biraz büyüdüm, artık sünnet olacam. Zamanım gelmiş. Babam içkili, oyunlu olsun diyor, anam mevlütlü olsun diyor. Bi türlü annaşamadılar abicim. Her sünnet mevsiminde, yani annıyon di mi abicim, böle bahar gelince, bizim evde bir tatava kopardı. Sonra duyduk ki anamla, babamın şamatasını dinleyen mahalleli de ikiye ayrılmış. Bir kısmı, mevlütlü olsun diye anamdan yana bi kısmı da çengili, içkili olsun diye babamdan yana. Anamla babam bi yanda çekişirler, mahalleli bi yanda çekişir. Ulan arada kaldık be. Yaş ilerliyor. Büyüyoruz abicim. Kazık gibi olunca nasıl indirecez donu sünnetçinin önünde. Onlar çekişirken abicim Hanife Halamın yanına giderdim. Babamdan yediği dayaktan sonra kendini dine vermişti. Hanife halam. O bana derdi ki «Sükret evladım. Şükret ki iyisi olsun. Bak senin sünnetini düşünüyorlar. Ya düşünmeselerdi? O zaman ne olurdu halin? Şükret evladım, Şükret» İşte abicim, onbeş yaşıma gelesiye şükrettim. Orta ikide ikinci ilkbaharımızdı allaaa şükür, bizim maallede partililerin sünneti vardı. Böle maallenin ustura görmemiş tüm veletleri sıraya girmişler. Hanife Halam, beni de araya sokuverdi. Ama yine olmadı abicim. Herif tam kesecek, ben huylanırım. Sünnetçi bağırır. Annıyon di mi vaziyetin durumunu abicim. Beni biraz dolaştırırlar, son ra yine geliriz sünnetçinin önüne. Adam bi dokunur, ben yine kuş. Böyle sekiz mi oldu on mu bilmiyorum, sonunda beni soğuk suyla yıkadılar, herif ondan sonra kesebildi. Allaaa şükür kurtuldum abicim. Benim hayatım hep böle zamazingoludur. Hanife Halam «Bu çocuğa nazar deyiyor» derdi. Dooru söylerdi kadın. Onun içinde her sabah okula gitmeden önce beni okur üflerdi. Fakat çok faydasını gördüm abicim. Soona Hanife Halam bana bazı şeyler ööretti ki Allaa Allah. Mesela abicim imtaana girecem değil mi? İmtaan kapısında 20 tane besmele çekiyorum. Sağ ayağımla imtaan kapısını geçerken 21. besmeleyi çekip, çaktırmadan hocaların yüzüne üflüyorum. Aazları şıp diye bağlanıyor. Zor soru soramıyorlar abicim.

— Abicim seni sıkıyormuyum?

— Yoo allaha şükür sıkmıyorsun, yani...

— İyi öliyse abicim anlatayım Lise birdeydik. Bir Fransızca hocamız vardı Zerrin Hanım. Karı ellisinde bi genç kız. Benim de bi huyum vardı, dersleri dinlerken hep hocaların gözünün içine bakardım. Bu karı benim bakışımdan huylandı abicim. Şükürler olsun, komşumuz Edebiyat öğretmeni Şevket bey vardı. Babamın çocukluk arkadaşı. O bana yardım etti hep. Zerrin Hanımın bana bozulduğunu ne zaman çakozlasam ona söylerdim, gider konuşurdu benim için. Ama allengirli günler sene sonunda olurdu. Bilirsin abicim, senenin son günleri hep bahara gelir. Bahar gelince de bizim Zerrin Hanım hep azardı. O günlerde yanına yaklaşmıcan... Senenin son günü okulda eyleniyoruz, böle hocalar falan var annıyon mu? Benim sesim de şükürler olsun biraz güzeldir. Arkadaşlar «Şükrü Söylesin» diye direttiler. Ben de kalktım, o zamanlar böle moda bi şarkı vardı... dur bakayım... hah «Gözlerini gözlerimden ayırma hiç...» Bu şarkıyı söyledim abicim. Karı mosmor oldu. Bana göre hava boş. 4-5 ile geçiyorum. Karneleri aldık bi baktım 4-4 ile çakmışım. Fransızcadan. Hadi Zerrin hanım 4 verdi diyelim, Öğretmenler kurulu var be! Hemen koştum Şevket Beye. «Oğlum senin şansın yok» dedi. «Nasıl iştir bu? şans olurmu filan» deyince «Bal gibi olur» dedi. Vaziyetin durumunu sonradan öğrendik abicim. Öğretmenler kurulunda bir gün olurmuş ki herkes iyi. Mesela, bi çocuk geldi. Diyelim ki 2-4. Geçermiş o çocuk. Yüzde yüz artış var filan derlermiş. Bir gün olurmuş öğretmenlerin durumu kötü. İşte yanarmış o gün kurula girenler. Benim 4-4 ile kurula gireceğim gün de hocalar çok neşeliymiş. Ama bizim Arap Necoya gelince işler değişmiş. Arap Neco, cin gibi çocuktu. Hocalarla çok çekişirdi. Şimdi Artiz oldu dürzü. Neyse abicim, Onunda bir fiziği varmış. Fizik hocası Kürt İzzet ile Kimya hocası Çatlak Feemi «Yok» demişler. «Geçemez bu» Onlara kuyruğu sıkışmış bir ikisi daha katılmış. Olmuş mu öğretmenler iki grup. Biri geçsin diyor, öbürü çaksın diyor. Ondan sonra işler değişmiş. Birinin geçsin dediğine, öbürü çaksın, öbürünün geçsin dediğine diğeri çaksın diyormuş. İşte abicim benim 4-4 de bu araya girince, çakıvermişiz. Şükürler olsun ki tek dersti abicim. Yoksa borçlu filan geçemezdik... Abi be seni sıkmıyorum di mi?

— Allaha şükükür sı...

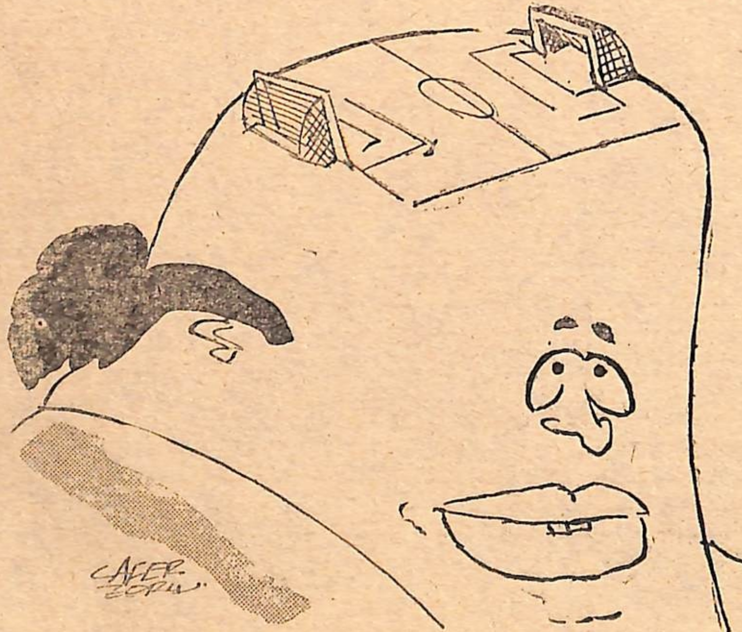
— Sağol abicim be, bak sana nasıl evlendiğimi de anlatayım.

— Allahını seversen yeter abicim. Allaha şükür herbirşeyi öğrendim. Daha dolaşacağım yerler var. Çok sağol.

— Bana soracağın bi şey varsa onu sor abicim. Onu annatayım sana.

— Şükürler olsun herbirini öğrendim abicim. Şükürler olsun. Şükürler olsun. Hadi bana eyvallah. Şükürler olsun...

ATO

— Demirel, Stad vaadetti. —

Sizin için...

Yazısız
Abdullah ERTOĞLU

KALU BELA

Bir mahalle bekçisi sokakları gezerken, bakmış ki çamurlar içinde bir sarhoş. Kaldırmaya uğraşmış nafile. Ayılsın diye onu tartaklamış ve sormuş.
— Adın ne?
— Bilmem,
— Nerede oturuyorsun?
— İşte burada.
— Peki ne zamandan beri?
— Kalu beladan beri.
Bekçi anlayamamış.
— Ulan, kalu kim?
— Ben,
— Belâ?
— O da sen!.

Ümit KAYAÇELEBİ
SİSTEM — 3 FAN
Van Bölge Temsilciliği
P.K. 9 — VAN

Alp TARI

ÇENEYE KUVVET

Çocuk:
— Babacığım bak bugün aldığım sözlükte tam yirmibin sözcük varmış.
Babası:
— Ama yavrum, annene göstereyim deme.

Güler DEVİREN
VAN

KADINLARIN SAKALI

Ahmet, Şevket'e sormuş:
— Acaba kadınların sakalı neye çıkmaz?
— Çeneleri durmaz da ondan. Eğer sakalları olsaydı onları hangi berber zaptedip traş edebilirdi demiş.

AHMET BEYİN KORKUSU

Akşamdan karar vermişlerdi; Ahmet beyin eşi ve ilkokul çağlarında biri kız, diğeri oğlan iki çocuğu, ertesi gün birkaç günlüğüne başka kentteki yakınlarının ziyaretine gideceklerdi.

Az maaşlı bir memur olan Ahmet bey, çocuklarını ne bir eğlence yerine, ne de bir geziye altı ayda bir bile götüremediği için; bu gibi arada sırada yapılan dost ziyaretleri bile, aile içinde büyük sevince neden olurdu... O gece, ertesi günün getireceği değişikliğin sevinciyle, Ahmet bey hariç ailenin diğer fertlerini uyku tutmadı; sabahı adetâ iple çektiler...

Ertesi gün erkenden, yakınlarının bulunduğu kente giden otobüse çocuklarını bindiren Ahmet bey, onları yolcu ettikten sonra, kendisi de işyerine çalışmaya gitti.

Ahmet bey, yalnızlıktan ve gece karanlığından çok korkardı. O günün akşamı işinden evine dönünce, elektriklerin kesilmesi ihtimaline karşı ilk iş olarak bütangazı lambasını yatak odasındaki komidinin üstüne yerleştirmek oldu. Sonra oturma odasına geçip, uykusu gelinceye kadar televizyon izledi...

Gece lambası, yatak odasını aydınlatıyordu. Cümle kapısının gıcırdamasıyla gözlerini açan Ahmet bey saatına baktı. Saatın henüz sıfır otuzu gösterdiğini görünce, öylesine bir korkuya kapıldı ki, hızlı hızlı atan kalbi, neredeyse göğsünü delip dışarı fırlayacaktı... Cümle kapısını kilitlediğini iyi hatırlıyordu. Ama işte birisi nasıl açmışsa açmış içeri girmişti.

Ahmet bey yorganın altından başını çıkarmıyor, gelenin yorganı çekip alacağını sandığından yorganı sıkı sıkı tutuyordu. Fakat gelen meçhul kişi yatak odasında da dolaşmaya başlayınca, Ahmet bey birden cesaretlenerek başını yorganın altından çıkardı... Aynı kattaki diğer dairede oturan dul Şaziye hanım, ellerini öne doğru uzatmış, üstünde geceliği olduğu halde odanın içinde bir o yana bir bu yana uyur gezer numarası yaparak dolaşıyordu!... Ahmet beyin büyük korkusu, birden büyük bir sevince dönüştü...

Veysel KARASOY

BEN DE KADINIM

Ben de kadınım, o da kadın
Ben de yerim,
O da yer
Ben yavan ekmek yerim
O yemek beğenmez
O uyurken
Ben tarlada çalışırım
Kıraç tarlada
Ellerim yırtılır
Ellerimin kanını durdurmak için
Çaput ararken
O elleri güzel görünsün diye
Krem arar
Tırnakları güzel görünsün diye
Onun ellerinin ve tırnaklarının
Güzelliği için,
Binbir türlü krem bulunurda
Benim yarama
Değil çare bulmak
Yaramı saran bile olmaz.
İnsaf... İnsaf
Ben de kadınım.

Selma AMANVERMEZ
Gaziler cad. Oktaylar çık.
No. 22 Tepecik — İZMİR

Abdullah ERTOĞLU

SAVUNMA

Kadın silahçı dükkanına girdi;
— Sağlam tutukluk yapmayan bir tabancı istiyorum.
Silahçı;
— Kendinizi savunmak için mi?
— Hayır savunmamı sonradan avukatım yapacak!.

Güler DEVİREN
VAN

HANGİ DAĞDA

Adamın yaşı yetmiş
Hani derler ya
İşi bitmiş
Yalan
Dün bir genç kadınla görmüşler
Hem de fıkır fıkır
Hangi dağda kurt öldü ki
Duymasın hanımı Lâtife
Oynuyormuş da şıkır şıkır...

Bedri APPAK
P.K. 90 Ödemiş / İZMİR

Selçuk KULAKSIZ

Hademe NEBAHAT Sende Kabahat

Erhan TIĞLI

KARAKOLDAN içeriye yoksul giyimli ve biraz da açık giyinmiş, genç, güzel bir kadın girdi. Şaşkın şaşkın etrafına göz gezdirdi, bakındı. Dudaklarını ısırdı. İçerde bulunan polislerden biri:

— Buyrun, söyleyin, bir şikâyetiniz mi var? diye sordu.

Kadın çekingen bir tavırla gülümsedi, yutkundu:

— Şey, dedi, nasıl söylesem abaca? Komiser içerde mi, ona söylesem daha iyi...

Polis:

— Şikâyetiniz pek önemli bir şey değilse kendisini rahatsız etmeyin, kızar sonra, önce bize söyleyin, eğer gerekirse ve çok önemli bulursak biz kendisine iletiriz, diye konuştu.

— İyi, anlatayım öyleyse, diyerek bir sandalyeye oturan kadın, derdini anlatmaya hazırlandı ama sonra nedense vazgeçti, oturduğu sandalyeden ayağa kalktı. Yok, komsere söylemeliyim, odasını gösterin bana, dedi.

Kadının konuşmasından kendisine karşı bir güvensizlik hissi çıkaran polis kızdı, alındı. Yüzünü buruşturarak:

— İyi iyi! Bize söylemek istemiyorsan zorlamayız biz de. Git komsere başvur öyleyse. Sen bilirsin. Ama bak, söylemedi deme. Aklında bulunsun. Kendisini önemsiz bir şey için rahatsız edersen çok kızar. Tamam mı? dedi, komiserin odasını gösterdi.

Kadın komiserin kapısına yaklaştı. Çekine çekine kapıyı çaldı. Geri döndü, sandalyeye oturdu. Heyecanla kapıya bakmaya başladı. Komiser kapının çalındığını duymuştu.

— Giirr! diye bağırdı.

Kadın sandalyeden kalkıp içeri girmeye hazırlandı ama komiserin sert sesini duyunca çekindi, bir adım geri çekildi. Komiser kadını görmüştü. Cesaret verircesine yumuşak bir sesle:

— Gir kızım, gir içeriye. Gel, çekinme, dedi.

Kadın içeri girdi. Komiserin karşısına dikildi. Ses etmeden öylece bekledi.

— Otur bakalım kızım, diye bir sandalyeyi işaret etti komiser. Kadın sandalyeye oturunca kadar gözüyle onu izledi. Oturunca, e... Anlat bakalım derdini, dedi.

— Nasıl anlatsam bilmem ki, diye kekeledi kadın.

— Anlat işte canım basbaya anlat, dedi komiser. Buraya niçin geldin, kimden şikâyetçisin, başına bir şey mi geldi? Ne oldu, nasıl oldu?...

Kadın:

— Şey efendim, dedi ben bir dairede hademeyim. Adım Nebahat. Dairedeki erkekler vermiyor bana hiç rahat. Arkamda önümde gezip duruyorlar her saat.

Komiser kadını baştan aşağıya şöyle bir süzdü, başını kaşıdı:

— Neden rahat vermiyorlarmış bakayım? diye sordu.

— Bilmem ki efendim, diye dudak büktü kadın.

Komiser kadının gençliğine, güzelliğine, açık giyimine şöyle bir baktı.

— Tamam, ben bildim, anladım sebebini, senin söylemene gerek yok, dedi.

Biraz düşündü. Kadına en çok kimden şikâyetçi olduğunu sordu.

— Hepsinden şikâyetçiyim, dedi kadın.

— Olur mu canım? dedi komiser. Şahidin var mı? Delilin var mı? Bu kadar kişiyle başa çıkacak kudretin var mı? Ya iftiraya uğradıklarını söylerlerse? Anlat olayı, anlat!

— Anlatayım efendim, diye söze başladı kadın. Yutkundu. Düşündü, sonra anlatmaya başladı. Daireye ilk girdiğim zaman önce odacı musallat oldu. Tenhalarda yalnız gördüğü zaman sıkıştırıp duruyordu.

— Sıcağı sıcağına olur böyle işler. O zaman niye şikâyetçi olmadın kendisinden?

— Şey efendim... İşe alınmamda yardımcı olmuştu da. Ondan pek ses çıkarmadım.

— İyi be! Neyse, belki hoşuna gitmişsindir. Seni almak istiyordur.

— İyi ama nasıl olur? Yedi çocuğu var. Evli.

— Haa!...

— Yaa! Neyse. Onu savuşturdum. Derken bir gün masasını silerken memur Kemal yaklaştı. Tam yere eğildiğim sırada göğüslerimden sıkıverdi.

Komiser kadının göğsü açık elbisesine baktı, yutkundu:

— Elbisen böyle açıkçaydı değil mi? Diye sordu.

— Evet efendim. Ama bu elbise açık sayılmaz ki? Daha ne açık elbise giyenler var...

— Sana, mesleğine göre kısa, açık sayılır kızım bu giydiğin. Alışmıştır memur kısmı, hademelerin uzun etekli, şalvarlı şeyler giymesine. Seninkini garipsemişler, hakkında kötü şeyler düşünmüşlerdir. Bir de yerleri silerken, kapanıp örtünmemişsen...

— Valla... Şey yani, ben pek kapalı elbise sevmem. Sıkılırım sıcaktan falan...

Komiser içinden: «Hasba! Belki de mahsus giyiyorsun açık elbiseleri. Dairedeki diğer memur kadınlardan daha güzel olduğunu görmeleri için. Dişi köpek kuyruk sallamazsa erkek köpek arkasına takılmaz. Bu gidişle daha çook işler gelir başına» diye düşündü. Ama kadına bu düşündüklerini hiç belli etmedi.

— Anlat kızım. Başka? diye sordu.

— Bir başka sefer de tavandaki örümceklerin tozunu alırke şef bacaklarımı...

— Tamam tamam! Şef de kaçırmamış fırsatı. Almış payını. Peki şimdi sıra kimde?

— Bir gün de müdür beyin masasını siliyordum. Rujum olmadığı için kırmızı kalemiyle dudaklarımı boyamak istedim. Tam o işle meşgulken müdür bey öpüverdi.

— Dudaklarından mı?

— Evet.

— Kırmızı kaleminin ücretini almış işte! Nevar bunda şaşacak? Başka?

— Başka yok efendim. Bu kadar.

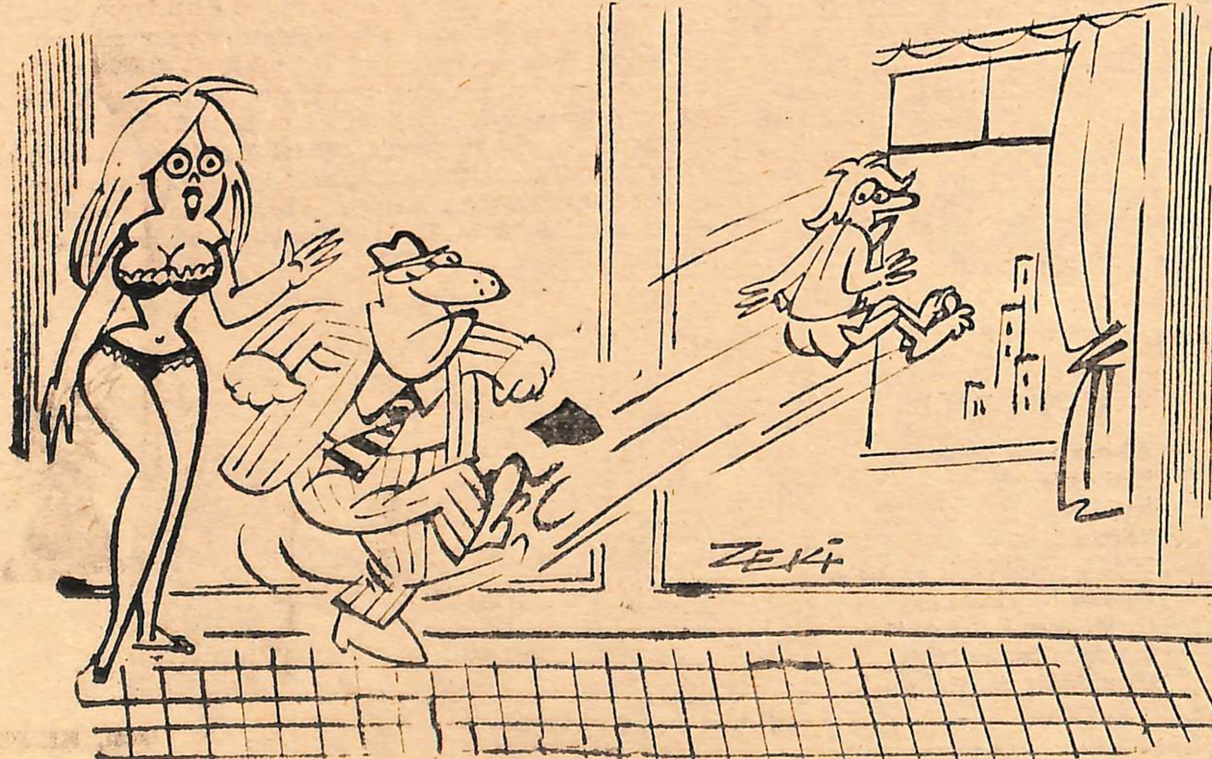
— Dairede başka kişi kalmamış ki... Odacısından müdürüne kadar sıradan geçmiş. İyi ki müfettişler le genel müdür falan gelmemiş, yoksa onlar da... Öyle değil mi?

— Şey efendim... Müfettiş geldi, daireyi teftiş ederken, «Sen burada mı çalışıyorsun bakayım» diye yanağımı sıktı, yanağımdan bir makas aldı.

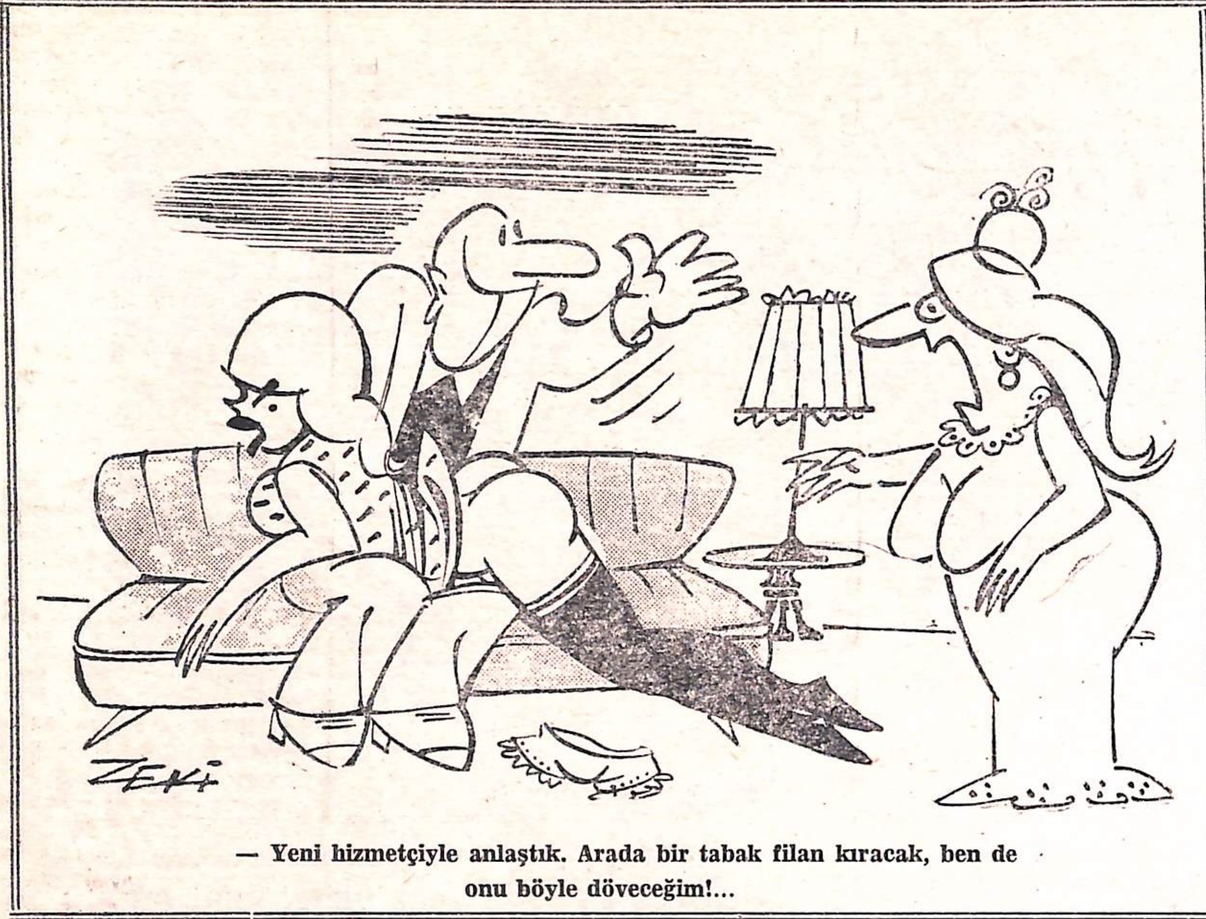
— Oh oh oh! Maşallah, onun da dikkatini çekmişsin demek ki... Darılma ama kızım, sen biraz da kendin davet ediyorsun onları giyiminle, kuşamınla, davranışınla...

Genç kadın hemen itiraz etti:

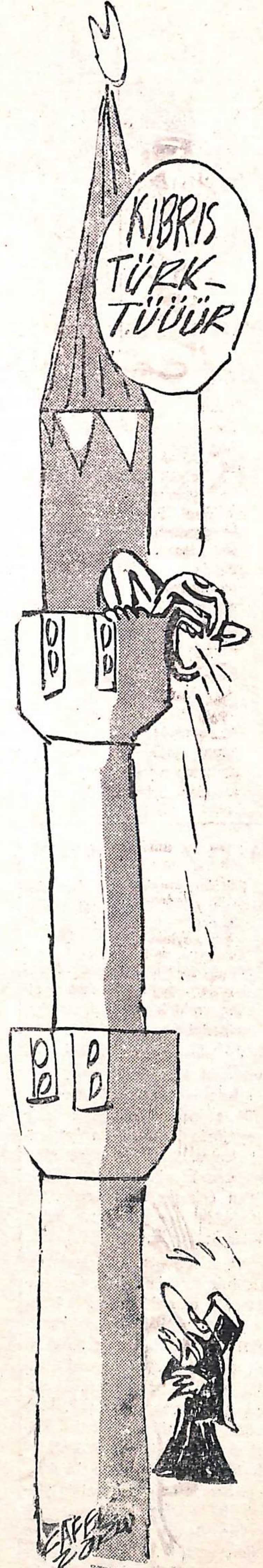
— Ne daveti komser bey, ben

— Erken geleceğini bilseydim, kale ağlarını takardım!...

— Yeni hizmetçiyle anlaştık. Arada bir tabak filan kıracak, ben de onu böyle döveceğim!...

— 8 Arap ülkesi, KIBRIS tezimizi savunuyor. —

şey miyim yani? dedi mahzun mahzun boynunu büktü. Gerçi beni güzel bulmaları hoşuma gidiyor amma... diye itiraf etti.

— Tabii kızım. Kısa etekli şeyler giyersen, cilveli gezersen, süslenip püslenmeye tevessül edersen böyle olur işte. Hani söz aramızda gençsin, güzelsin, tazesin de.

— Komiser burada biraz ileri gittiğini ya da ciddiyetten uzaklaştığını anladı ve öksürdü, kendine bir çekidüzen verdi. — Peki, dedi, sana yapılan bütün hareketlere karşı tepkin ne oldu?

— Anlamadım, ne tepkisi? diye sordu kadın.

— Yani, sana şey yaptıkları zaman kizmadın mı? Bağırıp çağırmadın mı, vurmadın mı?

— Nasıl kızıp bağırabilirim komserim? Onlar benim amirlerim. İşimden olurum sonra.

— Ee... Demek ne yapsalar aldırmayacaksın ya da işten kovulma korkusuyla ses çıkaramıyacaksın. Bu durumda daha ileri gitmezler mi? Hem niye geldin buraya öyleyse?

Şey... Bi akıl danışacam. Memur Kemâl bekâr. Bana alıcı gözüyle bakıyo hem. Amma çok çekingen. Hani benlen evlenmek istese heç bi şey istemem düğün hediyesi olaraktan. Hani kendisini şikâyet etsem beni almaya razı olur mu korkaraktan falan...

— Kız, bunun için karakola gelinir mi? Gazete ve dergilerin böyle dertlere çare arayıp bulan köşeleri vardır. Gidip onlara danışsaydın ya. Bizim işimiz değil bu.

— Yalvarırım komserim. Beni kovma, yol göster. Alır mı ki beni? Bi de almazsa artık o dairede çalışamam değil mi?

— Dairedeki herkese müsait dav randığın kulağına çalınırsa öldürsen almaz. Alsa bile sonradan duyar, başının etini yer. Namusuna pek düşkün olur böyleleri. Madem gönlün ondaydı, diğerlerine neden yüz vermemezlik etmedin?

— Ni bilem komser bey. Oldu bi kere işte!

— Memur adamla evlenip de ne edecen deli. Grevi yok, toplu sözleşmesi yok. Maaşı kırk yılda bir artar. O da iş işten geçtikten sonra. Vazgeç bu sevdadan sen. Aynı dairede çalışmasaydınız belki olurdu ama... Bu salak utanır şimdi senin hademeliğinden. Arkadaşlarının alay edeceklerinden korkar. En iyisi ayrıl sen bu daireden işinden, başına daha kötü işler gelmeden. Kötü yola düşersin, iğfal ederler...

— Çalışmak zorundayım komserim. Ordan ayrılırsam bi daha nasıl iş bulabilirim?

— Sende bu hoşgörü ve güzellik varken istediğin yerde iş bulursun kızım. Ama hademelikte falan harcama kendini. Git, artist ol. Nasıl olsa yırtılmış ar perden...

— Ama ben rol yapmasını bilmem ki?!...

Komiser burada patladı:

— Role gerek yok. Mavi boncuk dağıtmakta devam et. Hadi beni daha fazla meşgul etme de film yazıhanelerinin kapılarını çal. Ya da doğrudürüst giyin, doğrudürüst hareket et. Namuslu davran. Oranı buranı elletme kimseye. Ciddi ol. İşte sana tavsiye. Hadi güle güle! dedi ve kadını yolcu etti. Kadın çıkmak istemeyince de omuzundan tutup dışarı çıkardı.

Erhan TIĞLI

NORMAL

Bir mösyö, dişçisine:

— Bana yaptığınız protezden hiç memnun değilim, dedi. Oysa, onların normal dişlerden farkı olmıyacağını söylemiştiniz...

— Çok doğru. Ve onlar normal dişleriniz gibi.

— Ama çok canımı acıtıyorlar...

— Gördünüz mü?

* * *

UYANMASIN!

Gazetenin spor sayfasına baktıktan sonra:

— Yuh ulan be, dedi, bizim to. to yine yattı.

Arkadaşı:

— Öyleyse, dedi, bağırıp durma. Bırak da rahat uyusun.

Akbaba

* Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası *

Sahibi: Ergin ORTAÇ, yazı işlerini fiilen idare eden: Ergin Ortaç, dizildiği ve basıldığı yer: Akbaba Matbaası, İDARE YERİ: Divanyolu Klodfarer Caddesi, No. 8 - 10, Daire: 3, İstanbul. Telefon: 22 18 11 Fiyatı: 250 kuruş. İLÂN TARİFESİ: Kapak içleri sütun santimi 60.— TL. İç sayfalar sütun santimi 65.— TL. ABONE FİYATLARI, Yurt içi: Yıllığı 125.— TL. Altı aylığı: 62.50 TL. Yurt dışı: Yıllığı 250.— TL. Altı aylığı 125.— TL. Dağıtım: Hürriyet Gazete Dağıtımı A.Ş.

FATMA, NİNE OLDU!..

Çocuk yaptı
Yaşam boyu
Fatma!
Bir değil
Beş değil,
Kimbilir...
Kaç tane?.
Şimdi artık
O bir nine.
Gidiyor.
Elinde
Bir küçük kutu
Kızılay'a,
Aşevine...
Nerede?
Kızları, oğulları..
Uğrayan yok
Semtine..
Ah, etmiyor
Fatma nine!
Karnında taşıyıp,
Ninniler söyleyip
Büyüttüklerine...
Beddua etmiyor.
Gelseler de..
Gelmeseler de..
Evlatlarım benim,
Yavrularım, diyor.
Zaten
Gözümün önünden
Hiç gitmiyor.
Fatma nine
Böyle diyor.

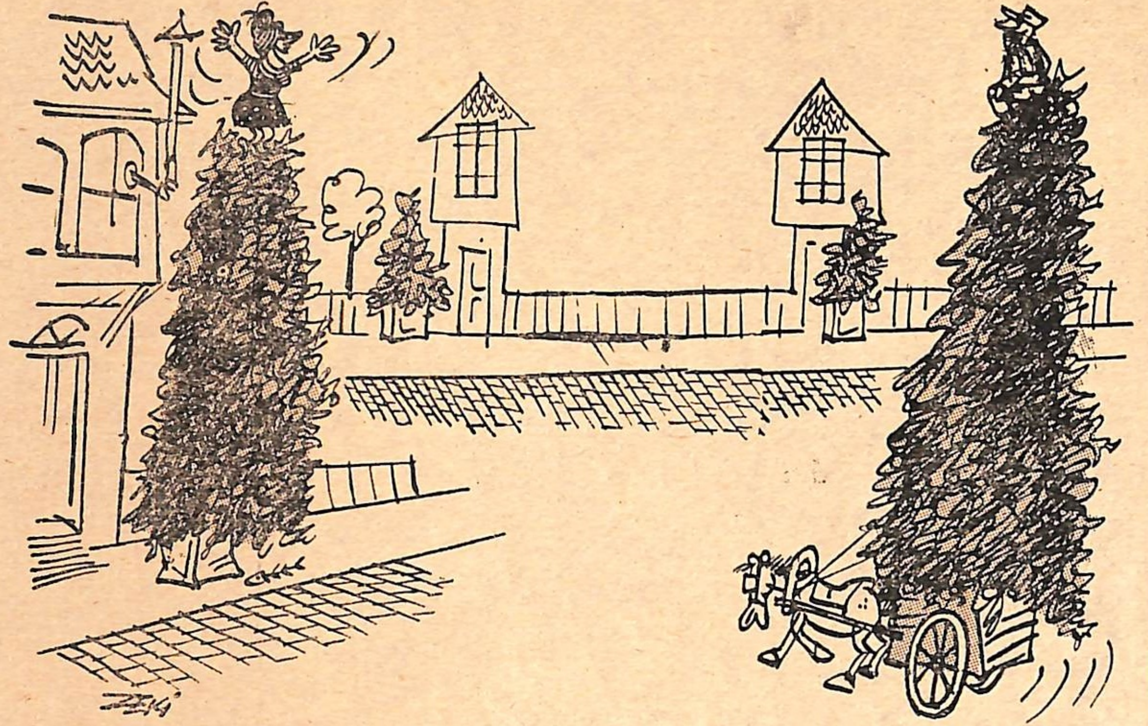
* * *

ATMA ZAMANI GELDİ!

Paltolar, ceketler, kazaklar çoktaan atıldı. Sıra şimdi, kendimizdedir!... Kendimizi nereye atacağız?.. Ya denize.. Yahut, ağaç gölgelerine, kuytu ve serin yerlere değil mi? Yüzme bilenler rahtalıkla, çekinmeden kendilerini denize atabilirler..

Ya bilmeyenler... Onlar ne yapacak? Eğer kadınsanız, hele hele bir de güzelseniz... Yüzme bilip, bilmemeniz bir şey ifade etmez. Atın kendinizi denize. Biraz çirkin de olsanız zararı yok. Denizde yüzme bilen çok araştırıcı vardır. Sizin güzel bir yanınızı bulup kurtaracaklardır.

Ya erkekseniz.. Gazetelerde, denizde boğulma haberinizi rahatlıkla okuyabilirsiniz. Onun için, bir yanlışlık yapıp kendinizi denize attı iseniz... bir an önce karaya ayak basmağa bakın. «Nasıl basacağım?.. Karada ayak basacak yer yok. İğne atsan yere düşmez» dediğinizi duyar gibiyim. İşte biz böyleyiz. Kumsalda yatan kalabalığın hemen hemen hepsinin yüzme bildiğinden kuşkunuz olmasın. Denize girenler yüzme bilmeyenlerdir. Yüzme bilenler neden boğulmazlar?. Çünkü denize girmezler.

Yaşasın çöpçü geliyor!...

NELER GÖRDÜM?

Saray gibi
Mezarlar gördüm,
Mezar gibi evler!...
Koca konaklarda
Cinler periler gördüm.
Bir odada, karı koca
Beş çocuk, on çocuk...
Dedeler, nineler gördüm.
Bu kadarı yeter...
Daha neler gördüm!..

SEVERDİ...

Karısını çok severdi
Onun için çok döverdi

∴

İşini çok severdi
Onun için geç giderdi.

∴

Dostlarını çok severdi
Onun için küfrederdi.

∴

İntizamı çok severdi
Onun için derbederdi.

∴

Gezmeyi de çok severdi
Onun için az gezerdi.

∴

Boğazını çok severdi
Onun için, çok hak yerdi!.

ŞEYTAN GİBİ

Şeytan'a
Uydu kadın.
Bir oğlu
Oldu...
Şeytan gibi.

BİLEN BERİ GELSİN

«Şike şike» dedikleri
Nedir ki acep?
Tesbidi güç imiş.
Nedendir acep?
Top yuvarlak
Ondan mı acep?
Şundan mı?
Bundan mı?
Nedendir acep?..
Kaleci, beş gol yese...
Giyerken bir kep.
Bir bilen yok ki..
Soralım heman
Şike mi acep?

∴

DERE TEPE
DÜZ GİDER..
ON GELİR
YÜZ GİDER..
BU NE BİÇİM
BÜTÇEDİR?..

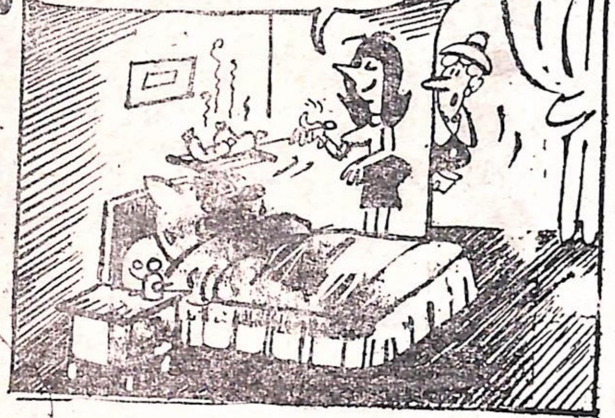
YAZILI

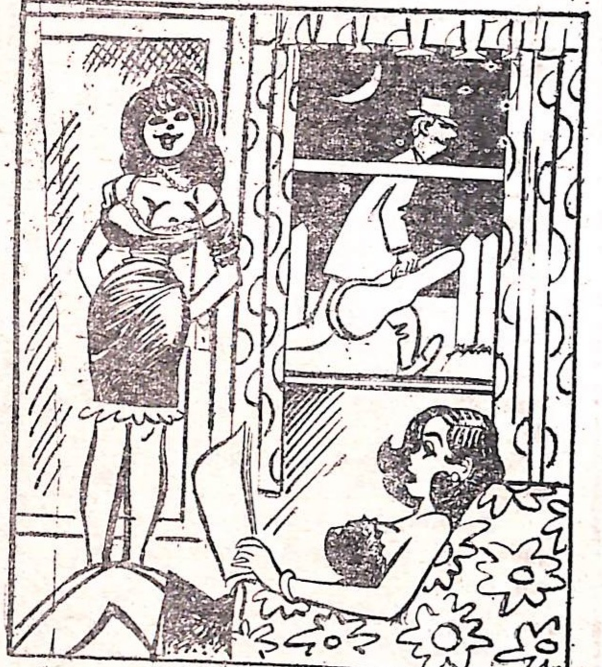
AH BU KADINLAR!

– BENİMLE KONUŞMAĞA MI GELDİNİZ?.. PEKİ O HALDE NEDEN SUSTURUCU TAKTINIZ?

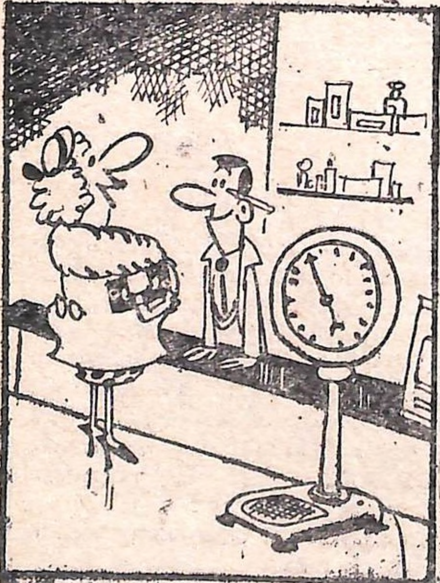
ŞU KIZARSIN, HEMEN VERECEĞİM ATEŞ DÜŞÜRÜCÜ HAPI!

– ÇOK SOĞUK BİR ADAM! OTUZ İKİ DİŞİME KEMAN ÇALDIRDI!

ÇOK SULU ADAM!

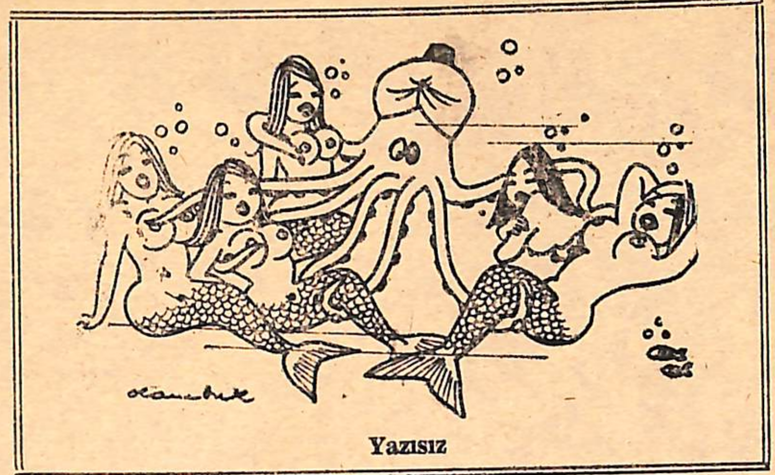

– LÜTFEN TESKİN EDİCİ BİR HAP! TARTILACAĞIM!

– SIRA BENDE BAYAN! BEN SİZDEN ÖNCE GELDİM. ÖZÜR DİLERİM!

MİLLETLER GÜLÜYOR...

Yazısız

MOSTRALIK

Köye gelen sigorta memurunun, sigortanın yararları konusunda verdiği bilgiyi ilgiyle dinliyen köylü sordu:

— Demek evim yanarsa, bana on bin lira vereceksiniz ha?

— Priminizi muntazaman ödediğiniz takdirde vereceğiz elbet.

— Diyelim sigortaladıktan bir ay sonra evim yandı. On bin lirayı yine alacak mıyım?

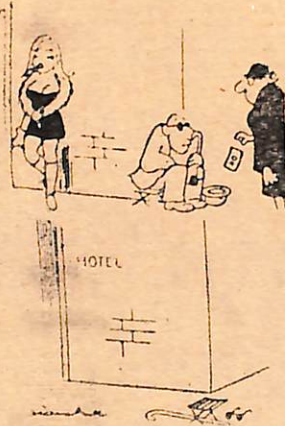
— Alırsınız tabii. Yalnız, evi kendiniz yakmadığınız takdirde...

Burnunu kıvırarak güldü köylü:

— Bunun hileli bir iş olduğunu baştan anlamıştım zaten, dedi.

— Fakat mösyö...

— Bana yaramaz. Kendim de yakmadım mı, bizim evi kimsecikler yakmaz!...

Yazısız

ONBEŞ YIL SONRA

Amerikalı kızlar arasında döğme modasının yayıldığı günlerde kendini bu akıma kaptıran bir genç kız nişanlanmış, sağ göğsüne havacı olan nişanlısının döğme resmini yaptırmıştı. Kısa bir süre sonra ondan ayrılmış, bir deniz subayıyla nişanlanarak sol göğsüne de onun göğsündeki resimleri gören adam:

— Bunlar da ne? dedi.

— Hiç, diye cevap verdi kız, önceki nişanlılarımın resimleri...

Kocası güldü.

— Ne yani, diye sordu karısı, beni çok mu gülünç buluyorsun?

— Hayır, on beş yıl sonra bu suratların neye döneceğini düşünüyorum da, onlara gülüyorum!..

— «İmdat» diye biri mi bağırdı?!...

MAHKEMEDE

Yargıç, sanığa sordu:

— Karınızı neden döğdünüz?

— Dövmedim, dye kendini savundu adam. Sadece mendilimin ucuyla dokundum.

Dinleyiciler sıralarında oturan sanığın karısı bağırdı:

— Yalan söylüyor bay yargıç! Mendil kullanmaz. Mendili göreceği işi ise eliyle görür.

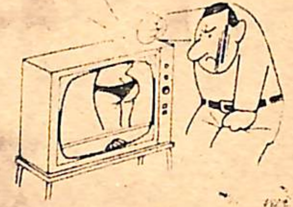
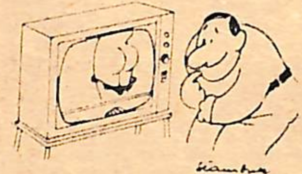
DEVAM

Partiye davet edilen piyanist çaldığı parçayı bitirmiş, iskemlesinden kalkmak üzreydi. Ev sahibi yanına yaklaşarak:

— Bir parça daha çalmanızı rica edeceğim üstad, dedi.

— Müziği çok mu seviyorsunuz?.

— Şey... misafirlerin uyanmamalarını istiyorum. Çay henüz olmadı da!...

Yazısız

GÖRÜNÜRDE

Kalabalık toplanmıştı. Temizpak giyinmiş bir adam bastonunu tüfek gibi omuzlamış, sağa sola çevirerek kahkahalar atıyordu. Az sonra durum bir polisin gözüne çarparak adama yaklaştı, hafifçe omuzuna dokunarak sordu:

— Ne yapıyorsunuz?

— Kaplan avlıyorum, dedi adam.

— Fakat mösyö, görünürde kaplan yokki...

— Olmazsa olmasın, zaten benim elimde de tüfek yok!

TEK YER

Ünlü piyanist Rübinstayn konserlerinden önce daima çok sinirli olurdu. Bir gece, tiyatro kulisinde, hayranlarından biri yanına yaklaşarak, gişede (yerimiz yoktur) diye yazıldığını ve kabilse kendisine bir yer bulmasını rica etti.

— Bir tek yerim var, diye Rübinstayn cevap verdi. Ve onu size seve seve veririm.

Adam, mutlu bir sesle:

— Oh, çok teşekkür ederim, dedi, nerede?

Rübinstayn hemen karşılık verdi:

— Piyanonun önünde.

— Deniz bugün dalgalı...

— İyi ya, biz de dalga geçeriz!...

HOŞ GÖRÜN

Siyamlı yapışık kardeşler, Holivud'da düzenlenen bir özel baloya davetliydiler. Gecenin geç saatlerinde herkesin ümit kestiği sırada salona girdiler. Alkış kopacağına, şaşkın bir kararsızlık dalgalandı yüzlerde. Çünkü yapışık kardeşlerin biri smokin giymiş, saçlarını taramış, pırıl pırıl olmuştu, diğerinin üstünde pijaması, ayağında terlikleri, saçı başı darmadağınıktı.

Kardeşlerden smokinli olanı ev sahibinin elini sıkarak:

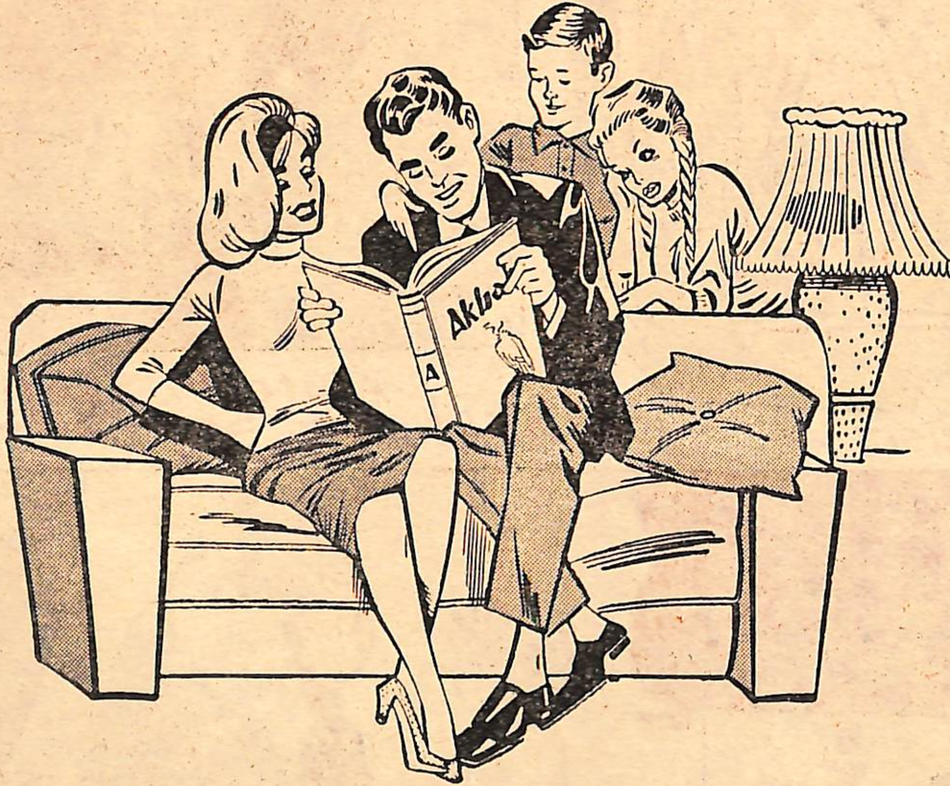
— Gecikmemi ve yalnız gelmemi hoş görünüz madam, dedi. Rahatsız olduğu için, kardeşim davetinize gelemedi.

TÜRK BASININDA

55

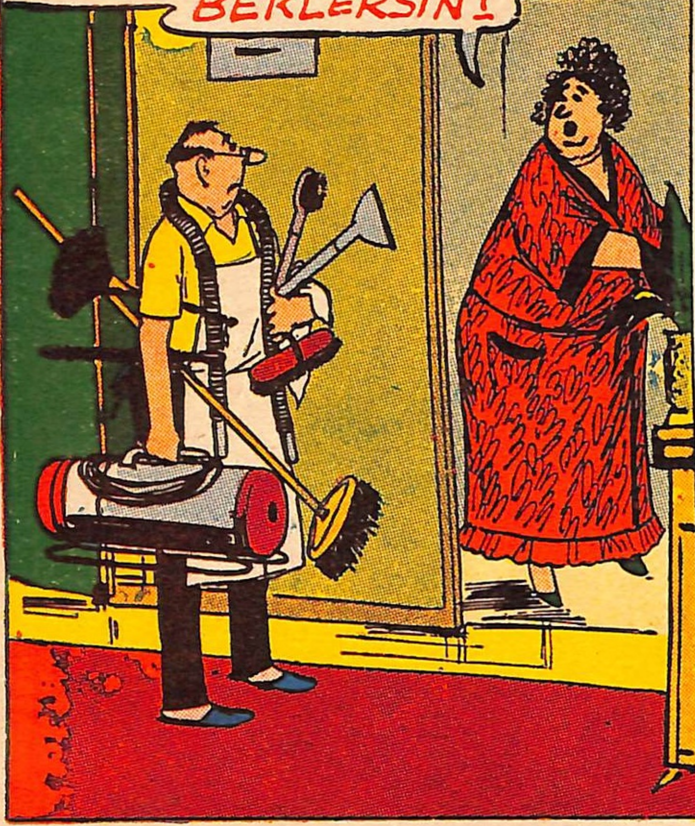
YILI AŞAN
ILK VE TEK
MİZAH DERGİSİ

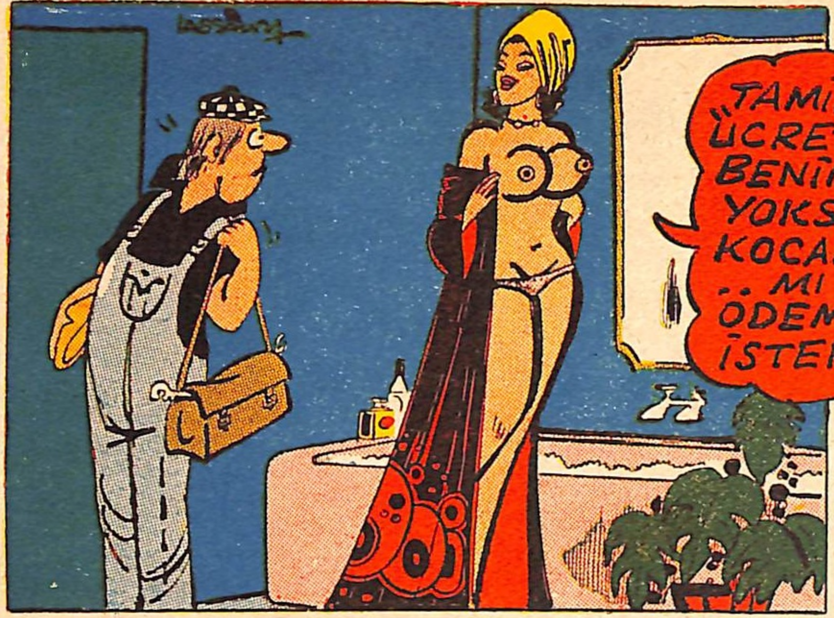
Akbaba

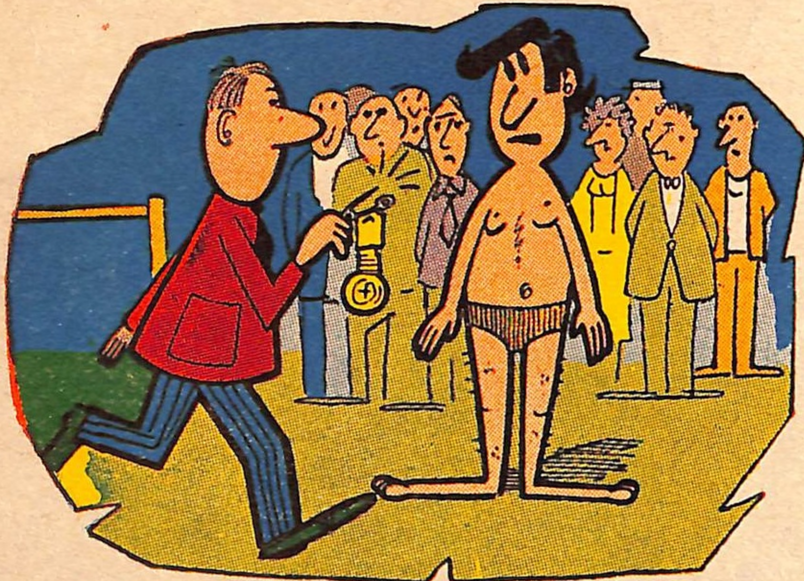
AKBABA EVİNİZİN NEŞESİDİR

Ak—159

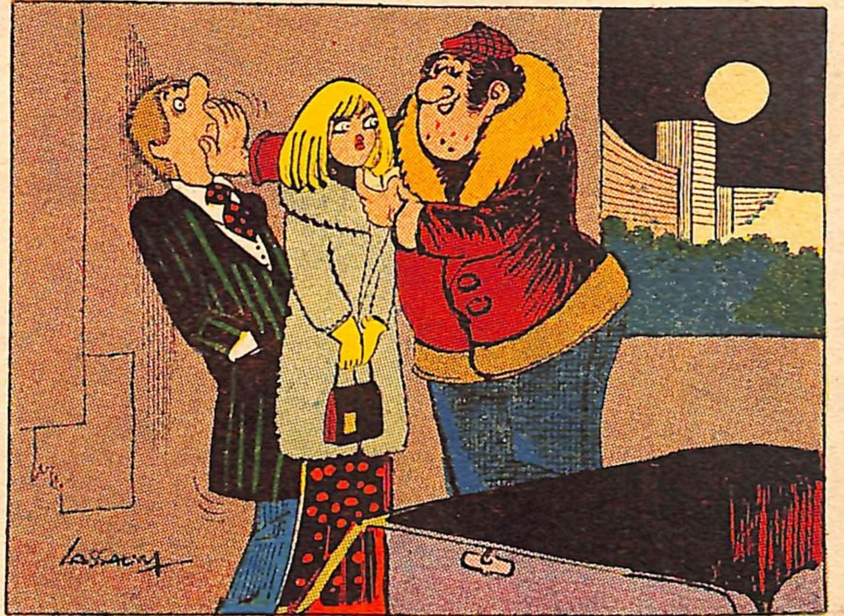

Akbaba

YAZISIZ

— ADIN NE SENİN?..
— SEN SUS! SANA SORAN OLDU MU?

